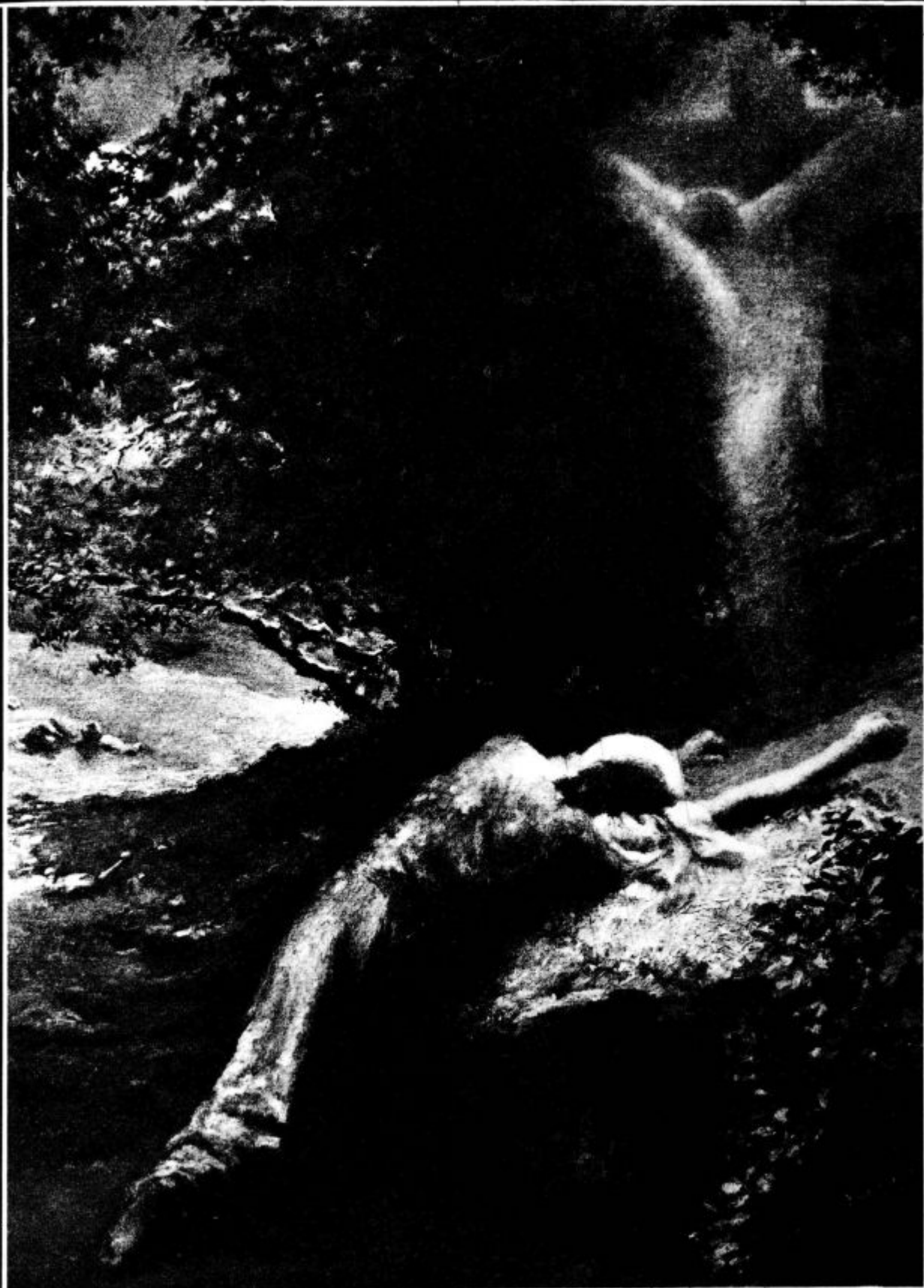

Bogoljub

Marec 1937

Kakšno iznenadenje, da Vas dobim tukaj!

„Seveda, to si gotovo niste mislili, ker veste da imam danes veliko pranje perila. Poprej sem natakdan patudi komaj mogla iti z doma.“

„Ah tako — Vi imate zdaj pomoč?“

„In še kako vestno. Sicer pa, tu stoji na prodajalni mizi, dobro in zvesto Schichtovo terpentinovo milo. Ono tako olajša pranje perila, da Vam ne morem povedati. Poleg tega postane perilo tako belo in čisto ter dobi prijeten duh po mladem smrekovem gozdu.“

„Veste kaj? To milo bom od slej tudi jaz uporabljala!“

SCHICHT^{ovo}

TERPENTINOVO MILO

... in za namakanje Ženska hvala

Marija v božji naravi

3. Na begu.

Tisti čas
velik bil je mraz;
ledenel je dol in breg,
ko je Mati dvignila se v beg.
Za seboj
skozi šumo hoj
slišala je glasen jok
mater — in umiranje otrok.

Šumoma,
brzo, trumoma,
završi krdelo ptic;
žalujoč jih je preplašil klic.
»V divji kot
naju vodi pot.
Glej, otrok je vztrepetal.
Obrniva!« mož je vzdihoval.

»Varuh moj,
záme se ne boj!
Pot se vije tik gorá,
duša hodi vdano, tik nebá.
Izza gor
sije sončni zor;
za Boga ni pot predolg!«
pravi žena in se skloni v molk.

»Sončni dan
sije v hrib in plan.
Glej, otrok je dahnil v sen.
Tudi nama sen je zaželen.
Poln miru,
varen kraj je tu!
Gozd bo naju varoval.
Odpočijva!« Mož je nem obstal.

Na drevo
nasloni telo
in zaspi rednik takoj.
Topli dih mu pije s čela znoj.
Sanja mož:
Vrt od samih rož.
Sin pred mater nosi cvet.
Mati siplje cvetje v širni svet.

Tih in plah
čez zeleni mah
vstaja v Mater sen težak,
kakor mimo sonca črn oblak:
Iznad trav
klije cvet krvav.
Dušo ji presune meč.
Križ je dvignjen! Sina nima več.

Skrivnost trpljenja . . .

Nemška pesnica Ruta Schaumann je nekoč zapisala:

»Ker živim, trpim.

Če bi ne trpela, bi ne živila.

Če bi radost bila vsakodnevna hrana, bi vsak dan rastla v smrt.«

Mnogi drugi misleci so izrazili isto resnico s podobnimi besedami in s tem vsaj nekoliko odgrnili zaveso od velike skrivnosti: Zakaj trpimo?

Trpeti moraš zato, da se v tebi začne pravo življenje. Zakaj? Zato, ker življenje nastopa le iz smrti.

»Oj,« pravite, »to je pa čudna beseda! Mi smo mislili, da življenje prihaja iz življenja.«

Ne, to se zelo motite! Življenje nastane le, če je prej neka stvar umrla.

»Resnično, resnično, povem vam: Če pšenično zrno ne pade v zemljo in ne umrje, ostane samo; če pa umrje, obrodilo obilo sadu.«

»Kdor ljubi svoje življenje, ga bo izgubil, in kdor sovraži svoje življenje na tem svetu, ga bo ohranil za večno življenje.« (Jan 12, 24, 25.)

Opazujmo različne pojave življenja kar po vrsti in vprašujmo vselej, ali je bilo res potrebno, da je neka stvar umrla.

Začnimo pri navadni travici. To je gotovo tudi živa stvar. V svojem zelenilu ima vse polno mlinčkov, ki pripravljajo kruh življenja. Kdo jih goni? Sončni žarki, ki pranašajo toploto, moč, energijo iz čudovito darežljivega srca, ki se imenuje sonce. Da more sonce v travici zanetiti življenje, si mora trgati svoje ogromno srce in odposiljati delce srčne krvi, delce svoje energije, svojega življenja (Chevrot).

Travica, rastlina torej živi, ker sonce zanjo umira.

Zdaj namesto travice recimo — kravica! Kravica se pripase k travici in ji reče: Ljuba travica, napravi oporoko in umri, da bom jaz mogla živeti! Res se to zgodi in spet je resnica:

Žival živi zato, ker rastlina zanjo umira.

In človek? Da človek more telesno živeti, morajo zanj umirati rastline in živali. Kruh, ki ga jem, da nadomestim izgubljene moči, je prav za prav pokopališče nešteti pšeničnih zrn; a vsako zrno je živa stvar, je kakor tabernakeljček življenja.

Da more človeško telo živeti, mora brez števila rastlin in premnogo živali umreti.

A ne samo to. Da moremo živeti mi, zato morajo tudi ljudje žrtvovati nekaj svojega življenja. Da imajo kaj jesti otroci, so se morale zato poprej izrabljati in nekako odmirati mišice staršev, ki zanje delajo.

Da se mladina more učiti, hoditi v šole, študirati in tako živeti vedno bogatejše razumsko življenje, so se morali ubijati (kako resnična beseda!) tisti, ki so pisali knjige, morajo se ubijati in si zdravje pokončevati tisti, ki vlivajo v mlade glave modrost.

Pa tudi naše pošteno, krepotno, moralno življenje je sad junaškega mrtvičenja drugih ljudi. Mrtvičenja pravim. To pomeni: Sveti ljudje so si pritrgovali jed in pijačo, spanje, zabavo, ali so celo dali življenje, in to odmiranje, mrtvičenje je tudi nas navdušilo za krepot in v nas zbudilo bogato moralno življenje.

Mi torej duhovno živimo, ker so se drugi za nas mrtvičili in umirali. To je nam prineslo življenje, krepotno moč; torej tudi v tem pogledu življenje raste le iz smrti.

Kako resnična je torej beseda Genezijeve v drami »Igralec in milost«: »Našel sem življenje v srcu smrti!«

A umiranje drugih še ni dosti za to, da moremo krepotno živeti mi. Če hočemo v sebi zgraditi res bogato, življenja polno moralno osebnost, moramo tudi sami umirati. Prvi ustavni paragraf našega krepotnega življenja se glasi: Umreti se pravi živeti. Če hočeš, da boš živel, moraš umreti. Umreti mora v nas sebično življenje razbrzdane čutnosti in neurejenih strasti. Kdor se odpove takemu delnemu življenju, tak se je že napotil k resničnemu življenju.

Reči moramo podobno kakor sv. Janez Krstnik: »On mora rasti, jaz se moram manjšati.« Manjšati se in odmirati mora »jaz« sebičnosti, »jaz«, ki išče le samega sebe ne glede na Boga.

A rekli boste: »Saj živimo tudi na d n a r a v n o ž i v l j e n j e , ko v posvečujoči milosti zorimo za nebesa. Tega pa vendar ne bo nihče rekel, da tudi naše nadnaravno življenje izhaja iz smrti!«

Kako da ne? Ali ni nadnaravno življenje naše duše po grehu zraslo iz Jezusove smrti? Če bi Jezus ne bil trpel, umrl, bi mi ne dobili posvečujoče milosti in bi ne mogli živeti nebeškega življenja.

Tako tudi in še prav posebno drevo nadnaravnega življenja poganja iz srca smrti.

Kako velik blagoslov za nas, če se te važne resnice živo zavemo sredi postnih dni!

Tri četrtine vsega napora gre za tem, da se otresemo trpljenja, zlasti danes, ko vsakovrstnih bolesi gotovo ni manj kot v prejšnjih dobah človeštva. Ali bi ne bili še mnogo srečnejši, če bi kot pravi modrijani skušali globlje prodreti v skrivnost trpljenja in vsaj zaslutiti, kako dragocena je ta stvar.

Kristjanu iz vsakega trpljenja lahko raste življenje; zakaj vsak, kdor trpi, na nekakšen način umira, iz smrti pa vznika življenje.

Margareta Seemann je lani napisala tole zgodbo: Hudo ranjen razbojnik pride k čudodelnemu puščavniku, da bi ga ta ozdravil, češ da ima čudežne leke zoper vsako bolezen. Vsaj ljudje da tako pravijo. Puščavnik hoče roparju najprej ozdraviti dušo. A zastonj! Ropar mu očita, da samo lenobo pase in lažno živi. Puščavnik pa si razgali prsi, in roparju zazija nasproti strašna rana. Sveti mož pove razbojniku, da mu je nekoč prav on zadal to nezaceleljeno rano. »Toda rad jo nosim,« je nadaljeval puščavnik, »zakaj od takrat imam mnogo večjo moč do duš in sem jih že veliko spreobrnil. Moja bolečina je skrivnost mojih uspehov!« Tudi razbojnika je to ganilo; razjokal se je in ni nič več mislil na svojo rano.

Ivan Cankar pravi v Podobah iz sanj: »Trpi, da ne boš trpel, umri, da boš živel. Trpljenje je kakor rodovitna njiva.«

Danes je vse polno ljudi z očitno rano, še več pa takih, ki jih peče skrita bolezen: stradajočih, brezposelnih, bolnih, ponižanih, razžaljenih, takih, ki se jim krivica godi in ki jih muči strašno čustvo manjše vrednosti: vsi brez izjeme trpimo v tem ali onem duru ali molu. Toda ko nam naš Gospod kakor dvanajsterim prijateljem govori: »Glejte, v Jeruzalem gremo in izdan bom nevernikom in me bodo zasmehovali

in z menoj grdo ravnali in vame pljuvali; in ko me bodo bičali, me bodo umorili:« tedaj se nam godi prav isto kakor apostolom: »Oni niso nič od tega umeli; ta beseda jim je bila skrita!«

Kaj če bi se rajši vzivali v prepričanje, da je trpljenje v načrtu božje previdnosti za kristjana vir novih življenjskih sil? Zanj in za druge! Pekoča rana puščavnikova je bila nekakšno umiranje, smrt v malem, a čudno, iz tega umiranja je raslo bogato dušno, nadnaravno življenje spreobrnjenih grešnikov!

Če hočemo biti tudi mi misijonarji, apostoli, res tvorni člani Katoliške akcije, če hočemo prinašati dušam nadnaravnega življenja, kaj naj zlasti delamo? Ali naj samo prigovarjamo: »Priden bodi! Moli! Spreobni se!« Ali naj pred vsakega postavimo prižnico in tako genljivo pridižujemo, da bodo stopile solze v oči. Ne! Če hočemo užgati plamen življenja, mora prej nekdo umirati, mrtvičiti, premagovati se, trpeti. Zakaj brez smrti ni življenja!

Če hočeš biti apostol, moraš trpeti, nositi rano, umirati. Ali hočeš, da kdo od smrti vstane, preden je nekdo umrl?

Iz tega se vidi, kako dragoceni in nepogrešljivi sodelavci Katoliške akcije so v vsaki župniji tisti verniki, ki posebno veliko trpijo, zlasti če se trudijo tako trpeti, da je njih bolezen božje trpljenje, kakor ga imenuje neki pisatelj.

Ponižani in razžaljeni, bolni in v srcu ranjeni ljudje, ki priključijo tok bolesi, ki jim besni skozi kosti in mozeg, Kristusovemu trpljenju, so kakor akumulatorji, nako-pičevalci življenjske moči za božje kraljestvo. Vsaka bolniška postelja v župniji je lahko kakor stranski oltar velikega oltarja Kristusovega. S svetim Pavlom bi lahko govoril tak bolnik: Dopolnjujem, kar še manjka Kristusovega trpljenja.

Zdaj razumemo silno besedo blaženega Grinjona Monforschekega: »Če ni križa, o kakšen križ!« To se pravi: če pri delu za duše nič ne trpiš, o kakšna izguba, zraven pa dokaz, da ti je »beseda trpljenje še vedno skrita.«

Jos. Šimenc.

Evharistično slavlje v Manili

ob valovanju Tihega oceana.

Manila, to veliko mesto na prostranem otoku Luzonu v vrsti večtisočerega Filipinskega otočja je zaslovelo po vsem katoliškem svetu, odkar je bilo sklenjeno, naj veličino mednarodnega Evharističnega

kongresa (33. po številu) od blizu uživajo tudi prebivalci tihomorskega ozemlja, da bi tako tudi misijonske dežele na Vzhodu bile deležne sreče in blagoslova velikega evharističnega slavlja.

Filipini, z glavnim mestom Manila, ki ima do četrť milijona ljudi, se odlikujejo ne samo po bogati narodi v tropičnem podnebnju, marveč tudi po tem, da je večina prebivalstva vdana katoliški Cerkvi. Med 13 milijoni domačinov in naseljencev po vseh otokih je osem milijonov katoličanov in samo še en milijon poganov poleg drugovercev. Mesto Manila s svojim slikovitim in mogočnim pristaniščem ima častitljivo stolnico in mnogo drugih starejših in novejših cerkvá. V Manili je danes nadškofija. Sedanji nadpastir Mihael O'Dougherty je z vso vnemo vodil pripravljalna dela za kongres, to tem bolje, ker je bil že navzoč pri kongresu v Chicagu (1926) in v Sidney-u v Avstraliji (1928). Naslovni škof Tinnemann, ki je po rodu Nemeč, je redovnik S. V. D.

Med manilskimi verniki je globoko ukoreninjena pobožnost do sv. Reš. Telesa, pa tudi izredna ljubezen do Brezmadežne. V cerkvenem oziru je ozemlje vsega otočja razdeljeno na dve nadškofiji, 10 škofij in 3 prefekture. Pomanjkanje duhovnikov je občutno. Zato pa skušajo uveljavljati Katol. akcijo, ki posveča vso pozornost poučevanju in vzgoji mladine. Med razumniki jih je mnogo, ki se prostovoljno žrtvujejo za to prevažno karitativno delo, ker so javne šole pod ameriškim nadzorstvom in upravo — brez verstvenega pouka. Filipinski škofje se prav zato tembolj trudijo, da snujejo zasebne katoliške šole.

Če uvažujemo, da je bil manilski kongres postavljen v sredo misijonskega ozemlja, lahko rečemo, da je docela dosežen vzvišeni namen, četudi se po zunanosti ne more kosati z Evharističnimi kongresi evropskih velemest. Sveti oče Pij XI. je obenem z mednarodnim pripravljalnim odborom hotel dati po tej ogromni proslavi presvete Evharistije prebivalcem vročih krajev, ki so obdani od poganov in drugovercev, priliko in pobudo, da se s tem večjo ljubeznijo oklenejo Njega, ki je pot, resnica in življenje. Kongres je pa hotel opozoriti tudi poganе in krivoverce daljnega Vzhoda na evharističnega Zveličarja sveta, na Kralja božje ljubezni in pravice. Evharistična milost naj bi obsijala vso Azijo, ves Vzhod, da bi ne padel v žrelo komunističnega zmaja.

Udeležba iz Evrope je bila začuda številna, če pomislimo na tako daljo. Papežev poslanec in zastopnik kardinal Dionizij Dougherty, nadškof iz ameriške Filadelfije, ki je bil svoj čas misijonar in škof na Filipinih, se je pripeljal v Manilo na italijanskem veleparniku »Conte Rosso« 1. febr. zjutraj. V njegovi družbi je bilo mnogo odličnih sopotnikov, n. pr.: predsednik mednarodnega pripravljalnega odbora za Evh. kongrese, namurski škof Heylen, ki ima že 81 let in je sodeloval kot predsednik že na 21. prejšnjih

kongresih. Na isti ladji se je vozil barski nadškof dr. Dobrečić, ki je na kongresu zastopal jugoslovanske katoliške škofe in vernike. V spremstvu kardinala-legata je bil tudi poljski nadškof Sapieha iz Krakova, škof Kubina iz Censtohova in še en poljski škof.

Med potovanjem se je »Conte Rosso« ustavil v Port Saidu, kjer je kardinal-legat blagoslovil novo stolno cerkev »Regina mundi« (»Kraljici sveta«). Dalj časa so se romarji pomudili v Bombay-u, na Cejlonu in v Singapore, najjužnejšem kraju vožnje. Na parniku so imeli potniki tudi sv. Rešnje Telo, jutranjo in večerno pobožnost. Blizu zemeljskega ravnika, med velikim otokom Sumatra in polotokom Malaka, je škof Heylen poskrbel za proslavo presvete Evharistije z lepo procesijo. Na čelu sprevoda je korakal oddelek mornarjev, za njimi se je razvrstila duhovščina s škofom Heylenom, ki je nosil monštranco in Najsvetejše; pridružila se je skupina romarjev, drugi so kleče delali špalir, mornariška godba je pa igrala liturgične pesmi. Na sprednjem krovu je bil postavljen oltarček, okrašen z zelenjem in cvetjem, kamor je škof postavil sv. Rešnje Telo. Medtem je škof Rosa na glas odmolil apostolsko vero in prosil božjega blagoslova na ladjo, na narode, ki so poslali zastopnike na kongres, pa tudi na druge narode, zlasti pa na duhovno ladjo: sveto katoliško Cerkev in nanj, ki jo vodi. Po molitvah je dvignil kardinal-legat monštranco in napravil križ čez parnik in romarje, čez pot, ki je za njimi in pred njimi.

Iz nemškega pristanišča Bremerhavena je odplul en parnik proti Manili že 27. decembra lani. Na krovu je imel 300 romarjev. V Rotterdamu jih je privzel 150, v Southamptonu pa še 50. V Manili so bili 31. januarja.

V San Francisku (Kalifornija v Sev. Ameriki) so se vkrcali ameriški romarji na 12 prekomorskih parnikov. Odotni nadškof se je vozil z 200 sopotniki na japonski ladji »Tatsuta Maru«, ki je bila okrašena s papeško zastavo. Opremljena je bila tudi z oltarjem, da so mogli duhovniki med vožnjo opravljati sveto daritev.

Vseh udeležencev — domačinov in tujcev z mladino vred — je bilo v dneh kongresa od 2. do 7. febr. v Manili do pol milijona. Tako se je tudi na tem oddaljenem oceanskem kraju javno manifestirala vesoljnost katoliške Cerkve.

Sprejem kardinala-legata v Manili je bil presrčen in veličasten obenem. Škofje z duhovniki, množice pisanega občinstva, tujcev in domačinov, misijonarji, šolska mladina, civilni in vojaški dostojanstveniki, vse se je zbralo v lepem redu k pozdravu. Barke in barčice so

hitele iz pristanišča naproti, da so spremile zastopnika svetega očeta do suhe zemlje. Po ganljivem pozdravu je šel kardinal v stolnico, kjer je podelil blagoslov z Najsvetejšim desetisočeri množici.

Spored vseh prireditev med tednom se je izvršil točno in v splošno duhovno podbudo. Za velika zborovanja in skupne pobožnosti je bil prirejen park (vrt) Luneta, ki obkroža manilsko pristanišče. Okrašen je bil z verskimi znaki vsenaokrog. Naravno zelenje, cvetlični grmi so se v lepi in prijetni harmoniji družili z umetnim okrasjem.

Spored, ki je bil določen, je deloma motilo nepričakovano tropično deževje; zaradi tega so si pomagali govorniki z radiofonsko postajo, zvočniki in ojačevalci, tako da so tudi oni, ki so ostali na trgu Luneta, lahko vse slišali. Po radiu je govoril tudi predsednik Kat. akcije na Kitajskem, znani dobrotnik Jožef Lo Pa Hong.

Tudi nočno proslavo sv. Evharistije je nekoliko motilo slabo vreme. Sveč, ki so jih imeli moške pripravljene, niso prižgali. Sveto mašo opolnoči je daroval nadškof Dougherty, cerkveni govor pa je imel nadškof iz San Franciska, John J. Mitty. Obhajanih je bilo nato do 100.000 mož in mladeničev. Sveto obhajilo je delilo 300 duhovnikov. Med obhajanci so bili delavci, dijaki, visokošolci, ameriški vojaki, pomorščaki, filipinski vojaki in kadeti, zastopniki oblastev, inozemski romarji i. dr.

Pri glavnem zborovanju je govoril tudi odvetnik Jožef Scott in sicer o dolžnostih katoliškega laika. Tudi laik je poklican, da pomaga odpravljati krivoverstvo in brezboštvo in da preprečuje komunistično nevarnost... Marsikje se še vedno čuje smešna in prazna trditev, češ da je vera dobra za ženske in otroke. Tej puhli besedi je postavil Scott nasproti odločno trditev, da so vprav moške poklicani, da dajejo družinam lep zgled kot verni in vzorni katoličani.

Za oko najlepšo in najprikljubivejšo sliko so nudili dečki in deklice na mladinski dan, ko so jih razvrstili za skupno sv. obhajilo.

Na sto in sto vozilih in ladjah so privažali od vseh strani male in večje ljubljence Jezusove. Lep pogled je bil na to v vrstah razporejeno, belo oblečeno armado: 65.000 mladih kongresistov. — Tu v evharističnem parku so bila velika zborovanja, ki so se vršila po končanih verskih in nabožnih vajah. Največji pritisk je bil v petek, 5. febr., ko je bil dan za ženstvo. Poročilo pravi, da se jih je bilo zbralo do 150.000. Slovesno pontifikalno mašo je imel nankinški nadškof Pavel Ju Pin; pridigo v španščini pa škof Reys.

K posebnemu posvetovanju so bili povabljeni tudi navzoči škofje, misijonarji in drugi duhovniki; do 1400, med njimi okrog 70 nadškofov in škofov je došlo.

Praznovanje je doseglo višek pri sklepni pontifikalni maši, ki jo je daroval papežev odposlanec vpričo 200.000 ljudi, in pri zaključni procesiji s sv. Reš. Telesom. Ko se je še oglasil sveti oče Pij XI., ki je govoril po radiu, so bili navzoči polni ganotja. Papež je v nagovoru opozoril na strahote, ki zavladajo tam, kjer se narodi odvrtaajo od Kristusa. Pozval je vse vernike, naj molijo, da bi zavladal po vsem svetu Kristus Kralj, ki je kralj miru in ljubezni. Končno je papež blagoslovil udeležence in ves svet.

* * *

Kongres v Manili bi se moral izvršiti že v jeseni l. 1936., pa je bil prenesen na ugodnejši letni čas, na začetek februarja 1937. Redni mednarodni Evharistični kongres (vsako drugo leto) pride torej na vrsto že l. 1938. Zanj je izbrana ogrska prestolica Budapešta. Z izrednim veseljem so ogrski katoličani sprejeli to izvolitev in že je na delu 14 odsekov pripravljalnega odbora. Ogrski narod hoče pokazati, da je vreden te odlike, zato se že zdaj pripravlja na mednarodno slavlje presvete Evharistije z misijoni in tridnevniciami po župnijah, pa tudi z večjimi skupnimi verskimi zborovanji. S kongresom bodo na Ogrskem združili tudi praznovanje 900 letnice smrti prvega kralja Štefana Svetega, ki je sebe in svoje ljudstvo posvetil nebeški Materi. A. C.

Naši odgovori

3. »Vera peša«.

Stara tožba, ali ne? Vsaj jaz jo znam že dolgo časa na pamet. Ponavljajo jo stare mamice, pomagajo jim stari očanci, kdor se ne zna drugače izmazati, bo vzel za opravičevanje to staro in vedno porabno besedilo.

Tisti, ki so med dnevi svetovne morije in vojne prišli skupaj z možmi drugih in

drugačnih veroizpovedi, so si hoteli to tožbo in tolažbo nekam izboljšati, pa radi povedo, da so druge vere boljše, kakor je naša katoliška veroizpoved.

»Kaj bo, kaj bo! Mlajši rod ne mara več za Marijino družbo. Sram jih je mladih deklet in nečejo več med nas,« je tožila tiste dni Dolinska Mica.

»Vera peša,« jo je tolažila Franca iz Dolge vasi, »vera pojema.«

Postno postavo so oznanjevali v cerkvi. Povedali so najprej, kakšen mora biti post. Potem so pa začeli naštevati razne polajšave. Pa se je spet raztogotila Dolinska Mica: »Kakšen post pa je to! Najprej ga oznanijo, potem pa naštejejo toliko polajšav, da posta kar nič več ni.«

»Vera peša,« je pridejala Franca svojo besedo, »vera pojema.«

»Ali je danes drugačen Bog, kakor je bil včasih? To te vprašam, Franca!«

»Posti se zapovedane postne dni: saj to ni božja zapoved, Mica, to je cerkvena zapoved. Ali še tega ne veš?« je v ta boj posegla dokaj mlajša Neža iz Drage. »Saj se lahko postiš s polajšavo, če te zadene, ali brez nje!«

»Neža, ti bodi tiho! Ti si še otrok in ne veš, kaj govoriš.«

»To pa le vem, da sme Cerkev zapovedi dajati in da sme svoje zapovedi tudi polajšati, razlagati in celo odpraviti, če se ji ne zde več primerne.«

»No, pa ti več vedi kakor me, ki imamo že tudi nekaj let in smo tudi v šolo hodile in še prej kot ti.«

*

Kaj pravite k temule verskemu prepiru? Bil je v resnici prepir in nič drugega. Pač. Še malo več. Prepir in omalovaževanje bližnjega. Tak prepir navadno ne bo prinesel nič dobrega s sabo. Bolj odbija kakor pa privija in pridobiva. Več verskega znanja, pa bo kmalu zamrla tožba, da vera peša. Znanje bomo pa pridobili s pridnim ponavljanjem verskih resnic, ne pa z medsebojnim smešenjem in zabavljanjem.

Imeli smo velikonočno izpraševanje. Pavovčeva Tona je bila na vrsti. Še dosti dobro je odgovorila. Le nekajkrat se je pokazalo, da njeno znanje iz šolskih dni malo peša in pojema. Dekleta pa v smeh. Nekaj bolj jezičnih je podložilo zraven še nekaj zlobnih opazk. Šepetaje seveda, a vendar toliko glasno, da jih je vsak lahko razumel, če mu le ušesa niso bila z mahom poraščena. Tona je zardela, glavo povescila in obmolknila. Ali jo je bilo sram, ali je bila užaljena, ali je bilo oboje, o tem naj razmišljajo drugi. Gotovo pa je, da tako posmehovanje prav tako ne bo rodilo dobrega sadu, kakor ga ni rodil prepir med Mico in Nežo.

Dobri gospod Matevž je pa to posmehovanje s primernimi besedami obsodil. Seveda se je na tisto plat zameril, kamor je meril, češ nobenega veselja nam ne privoščii...

Ženin Hinko in nevesta Tinka sta se oglasila pri domačem g. župniku in mu razodela po tihem veliko in že davno vsemu svetu znano skrivnost, da se hočeta vpreči v zakonski jarem. Vse lepo in nič napačnega. Toda tam v zapisniku stoji tudi vprašanje, če sta ženin in nevesta v krščanskem nauku zadosti poučena. Ob to vprašanje se je spotaknil dušni pastir in začel otipavati pri obeh za versko žilico. Pa je obema tako čudno bila: vse prepočasno. Skoro pojemaje... In s takim stokanjem...

»Veste, gospod župnik,« se je začel opravičevati ženin, »včasih sem vse to prav dobro znal.«

»Včasih? Kdaj pa je bil tisti včasih?«

»No, takrat, ko sem še hodil v šolo.«

To je bilo seveda že davno. Pa je tudi veliko vprašanje, če je šlo takrat res vse prav dobro. No, pa verjemimo. Nikomur nočemo delati krivice. Takrat torej, na šolskih klopeh je bilo vse prav dobro. Saj bi se lahko prepričali. Samo do šole bi bilo treba stopiti. Tam hranijo zapisnike za veliko let nazaj. Pa ne bomo šli. Sicer bi se Hinko nad nami razjezil in rekel, da stikamo za stvarmi, ki nam niso nič mar.

»Zakaj pa danes več ne gre, ljubi moj Hinko?«

»Veste, gospod, delo in skrbi mi ne dado časa, da bi gledal za tem, kar sem včasih res dobro znal.«

O, ti ljubi sveti evangelij, kako si resničen! Torej je tudi naš Hinko eden izmed tistih, pri katerih je seme božje besede padlo med trnje! Saj veste, kako je tam pisano: Katero je pa med trnje padlo, so tisti, ki so slišali in gredo, in jih zaduše skrbi, bogastvo in sladnosti življenja, in ti ne obrode sadu. Vragu se nisi dal premotiti, saj si doma še iz dobre verne hiše. Oče skrbno pazi, da vrag svojega peklenskega plevela ne zatrosi v družino. Bojazljivec Hinko ni. Svoje vere se ne sramuje, kakor to dela že mnogo njegovih tovarišev. Spada pa po vsej pravici v tretji razred evangeljske prilike...

*

»Vera peša!«

»Druge vere so boljše.«

Ko smo začeli v naši dvorani obravnavati to vprašanje, smo kratko odgovorili na te trditve: »Ne!«

Vera ne peša. Pač pa pešajo verniki. Vera je še danes ravno tako trdna in ravno tako resnična, kakor je bila pred sto ali pred tisoč leti. Ne za pičico, ne za črko ni slabša, kakor takrat, ko so ljudje začeli verovati. Če pa pogledamo v vrste vernikov, tam bomo pa v resnici našli hro-

me, kruljave, gluhe, slepe in še z drugimi slabostmi obdane vernike. Tam je marsikaj narobe. Narobe je v glavah: ne poslušaj. Narobe je v nogah: ne hodijo k pravim studentem. O, Jeremija, kako prav si zapisal tisto besedo: Dvojno hudobijo je namreč storilo moje ljudstvo: Mene, studenec žive vode, so zapustili in si skopali kapnice, kapnice predrte, ki ne morejo držati vode.

Tudi tega ne moremo potrditi, da bi bile druge vere boljše. Tisti, ki to trde in uče in se priverjajo, da je res, kar govore, se mešajo. Meša se jim v glavi. Zmedene pojme imajo. Ne znajo ločiti vere od vernika. To bom tudi jaz verjel, da so mnogi pripadniki drugih ver bolj trdni v svoji veri, čeprav v zmotni, kakor so katoličani v veri, ki nosi na sebi pečat resničnosti. Vere se drže, vera jim je nekaj svetega in ne jarem, ki bi ga najraje odložili. Mi bi se lahko učili od njih, kako moramo mi svojo vero ceniti in spoštovati...

Mrmranje se je zaslilo tam v zadnjih vrstah.

»To je kakor zabavljanje!«

Ta beseda je prihajala, četudi pritajeno, govorniku na ušesa. Zabavljanje naj bo! To je malo prijetna beseda! Samo toliko moram pojasniti, da tisti, ki resnico pove,

ne zabavlja. Ali zabavlja zdravnik, če pove, da je bolezen smrtnonevarna? Ali zabavlja učitelj v šoli, če pove učencu, da se je premalo učil, da je nalogo slabo spisal?

Kar je zapisal prerok Izaija, se zdi, kakor bi bil imel mož božji pred očmi današnje versko razrvane čase: »Mi vsi smo zašli kakor ovce, sleherni se je obrnil po svojem potu...« Samo tistih je malo in premalo, ki bi se vseskozi držali Kristusa in pa od njega ustanovljene Cerkve.

Tam iz daljnega Rima pa se zdi, da odmeva glas apostolov: »Gospod, kam naj gremo? Besede večnega življenja imaš in mi verujemo: da te je Bog poslal.« Vmes pa se sliši glas naslednika apostolov: »Na delo katoliško, vsi se pridružite vrstam Katoliške akcije...«

Vera peša... Vera pojema... Druge vere so boljše... kako dolgo bomo s takimile in podobnimi izrazi še obsojali sebe in svojo versko mlačnost in neodločnost!? Več spoštovanja Cerkvi in manj slepomišljenja za praznimi bajkami modernih krivih in lažnivih prerokov!

Verujem v sveto katoliško Cerkev.

J. Langerholz.

Naše življenje — samo kratka noč...

*Saj je za eno noč samó,
ne maraj nič, če je temno;
če bolečina v srcu kljuje,
če v tvoji izbi mraz domuje:
saj je za eno noč samó.*

*Če strehe nimaš nad seboj,
in sam ne veš, kje dom je tvoj;
če zate roke ni ljubeče,
ni zate več na zemlji sreče:
saj je za eno noč samó.*

*Če delo črpa ti moči,
a zate povračila ni;
če ti življenje s trdo silo
le skorjo nudi za kosilo:
saj je za eno noč samó.*

*Še kratko in prisije dan,
stopilo sonce bo na plan;
škrjančki bodo zopet peli,
pozdravi bodo v dan doneli:
Veseli se, noči ni več!*

*O duša, kot iz groba dna
boš dvignila se blažena
v veliko luč — in ta bo večna,
strmela boš na veke srečna:
Vse to, Gospod, za eno noč?*

M. Elizabeta, O. S. Urs.

Hudobni svet zastira ljudem nebesa in pekkel: nebesa, kajti če bi spoznali lepoto in srečo nebes, bi na vsak način hoteli noter; zastira pa tudi pekkel, kajti če bi spoznali peklenške muke, bi vse storili, da ne bi prišli noter.

Še nikoli ni bil nihče pogubljen, ker je preveč grešil, kajti tudi največji grešnik se more sprebrniti; toda mnogo jih je v peklu zaradi enega samega smrtnega greha, ki ga niso hoteli obžalovati. (Sv. Janez Vianney.)

Razgled s Triglava

Odkar smo se politično in socialno bolj razgibali, smo imeli tudi pri nas nekaj shodov na gorah, n. pr. pri Sv. Joštu nad Kranjem, na Limbarski gori, pri moravški Sv. Trojici, na štajerski gori Oljki itd. Saj je imel sam božji Zveličar en tak »shod« tudi na gori in govor na tem shodu — tisto imenitno pridigo na gori. Kaj čuda torej, če primerjamo tudi mi višave popolnosti s Triglavom in če s teh višav, odkoder je pogled na vse strani tako obsežen in jasen, odgovarjamo na nekatere ugovore proti popolnosti. Tudi za danes imam nekaj pripravljenega. Iz nižav je namreč prihitel v triglavske višave glas, ki »takole pravi, govori«:

»Kaj pa govorite in govorančite o neki popolnosti. Jaz hočem svobode, jaz ne priznam nobenih vezi, ki bi mi jemale svobodo. Jaz se hočem izživeti — slišite? — izživeti, izživeti! Spoštujte mojo osebnost: jaz se hočem iz vseh zmožnosti, ki mi jih je dala narava, razviti v evropsko osebnost. Drugi taki — mağari — jaz pa tak! Zemlja me je rodila in v vsem hočem biti samo sin zemlje, zemlje, zemlje. Ona ima zame dovolj polno čašo sreče in ne maram nobene druge.«

Za božji čas, kaj ti more tak neugnaneec kar v eni sapi na pot navaliti. Saj bi se dala cela knjiga napolniti z odgovori na tole, kar je zdaj ta povedal.

Torej — prvič — sin zemlje da si, praviš. I seveda si, ali to je samo polovica resnice. Druga polovica je pa tale: tudi razumno dušo imaš, v duši pa vtisnjen božji zakon, ki ti vелеva, da moraš živeti po njem in da ne smeš biti kakor tista od Boga prekleta žival v paradizu, ki ji je Bog napovedal: »Po trebuhu se boš plazila in zemljo boš žrla vse dni svojega življenja.« Huj, kakšna žlahta bi bila to! In ne samo sin zemlje — sin božji si, to se pravi: tvoj Stvarnik ti je dal zapoved nad zapovedmi, da se z njegovo milostjo in s svojim prizadevanjem izobličiš po Njegovi podobi in sličnosti, da postaneš po Njegovi posvečujoči milosti otrok božji. — Odgovori: ali ima tvoj Stvarnik pravico ali ne, dati ti tako zapoved? Glej, kakor ne moreš nobene zvezde z neba sklatiti, tako tudi ne te zapovedi nad zapovedmi. — Zemlje sin si, praviš. Dà, še preveč. Ali tudi božji sin si in moraš biti, in tvoja najvažnejša življenjska naloga je, da se čedalje bolj otreseš zemlje in prsti ter da bolj in bolj postaneš otrok božji.

Prav tako prazna je tudi druga tvoja beseda, tista o čaši sreče. Kdo — če ga coprnice ne vozijo — more svojemu Stvarniku in Odrešeniku zabrusiti v obraz drzko besedo: »Hvala ti, Bog, za tvoja nebesa — se jim odpovem; saj ima vsakdo pravico, odpovedati se kaki ponujeni sreči.« In kako plitva je ta beseda! Kakor da bi bil glavni, prvi, zadnji in edini cilj nebes v tem, da bodo ljudje gori srečni! Gotovo — srečni, ali najvišji in glavni namen nebes to ni! Glavni in najvišji namen nebes je v tem, da bodo ljudje gori s svojo poveličano lepoto in popolnostjo ter s svojo blaženostjo svojemu Bogu v največjo večno čast in slavo; sreča tega mravljinčka, ki se mu pravi človek, je pri namenu nebes šele na drugem mestu. Saj te je Bog predvsem zato ustvaril, da bi bil Njemu v čast in slavo, na zemlji s krščanskim popolnim življenjem, v večnosti pa s poveličano lepoto in popolnostjo; to je glavno. In to je zapoved božja, to ni samo kak svet. Da — čuj! — da prideš v nebesa, to je zopet zapoved nad zapovedmi. Temu se pa odrekati — kdo to sme, kdo to more?

In pa izživeti da se hočeš? Človek božji, ali sploh veš, kaj si rekel? Glej, v tvoji duši je toliko lepega in božjega, pa tudi toliko vražjega in pasjega. In s tole zahtevo: izživeti se hočem, hočeš prav za prav reči, da naj se izživi in razbohota ravno to, kar je vražjega in pasjega v tebi, to se pravi: naj mi dušo preraste plevel zmot, naj mi jo razjedo boleznj greha, naj me čez in čez vklenejo verige nerednih strasti.

In še praviš: »Svoboden hočem biti, nobenih vezi ne trpim na sebi.« Svoboda in razbrzdanost sta dve besedi, pa tudi dve stvari. Saj ne govoriš ti takole, ampak tako kriče tvoje neredne strasti! Napuh pravi, da se mu hoče svobode in da se hoče izživeti, nezmernost ravno tako, neredna spolnost prav tako in sploh vsaka druga neredna strast. Kako bi pa bilo, če bi v kaki državi začeli vpiti tatje, ubijalci, požigalci, delomržezi in potepuhi: »Svobode hočemo, izživeti se hočemo po nagnjenjih, ki so v nas!« Kmalu se bodo v taki državi, se bodo v človeški družbi vsi vprek klali: boj med takimi »svobodoljubi«, ki bi se radi izživljali, in med poštenimi, ki bi ta mrčes pobijali, kakor se pobijajo volcje.

Kakor je pa v državi ali v človeški družbi v velikem, tako je v tvojem srcu v malem. Tle tatje, potepuhi in druga sodrga, glej, to so tvoja slaba nagnjenja. Le goji jih — boš kmalu, pa prepozno videl, kaj bodo naredili iz tebe. Torej proč z razbrzdanostjo, s katero postaneš baraba, žival, satan, in živelo živo zanimanje in prizadevanje za rast v krščanski popolnosti, po kateri postaneš res svoboden in otrok božji.

To je pa že tudi odgovor na tisto besedo o razvoju osebnosti. T a t, ki ga zapirajo kot izvržek družbe, v l a č u g a r, ki zavoljo grdega življenja gnije ob živem telesu, propali pija-nec —

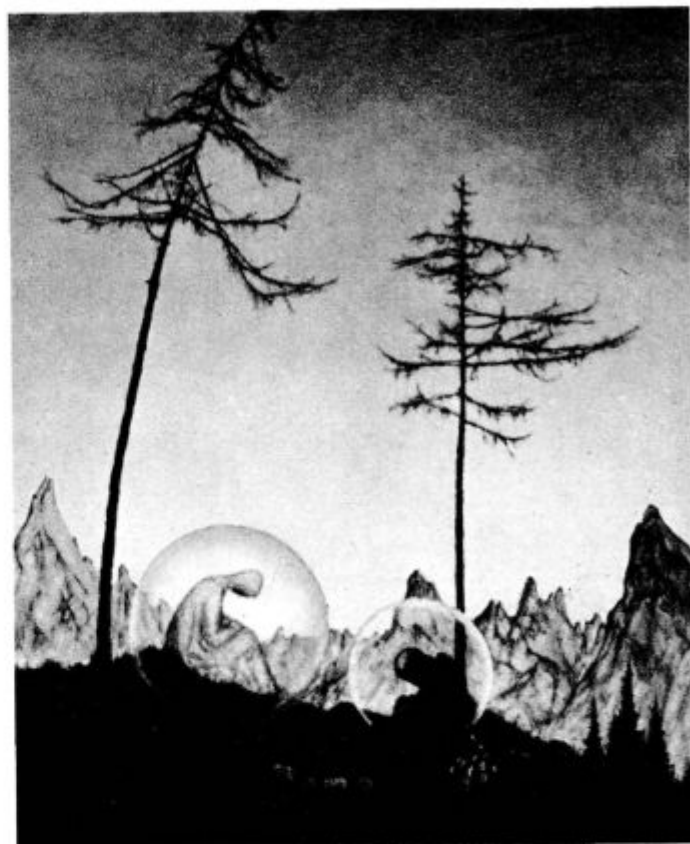
»Prosim, ne mislim tako razvoja osebnosti...«

— in pa napihnjjen brezverec, ki kliče kljubovalno proti nebu: »Ne bom služil« — glej, do kakšnih zavidanja vrednih višin so se razvile te osebnosti! Napihnjjenega brezverca štejemo čisto po pravici v to družbo: to so spravile do teh višin strasti kraje, spolnosti, nezmerčnosti, njega pa nad vse vredni, le da še grši kompanjon teh strasti, napuh. Kar je pa v tebi zdravega in božjega, kar je vate položil Bog — o, tu se pa razvijaj, kolikor ti drago, saj je to polje svobode tako prostrano, kakor je velik Bog sam, neskončno popolna osebnost.

Sicer pa: ali veš, kaj se pravi »Bogu služiti«? To se pravi: poslušati njegov glas tedaj, ko ti kliče: »Zdrobi verige, potrčaj vezi nerednih strasti, ne bodi suženj nerednih nagnjenj, proč s potov teme in zmot — hodi v sončni luči resnice in bodi svoboden!« Res, kako lepa in resnična je stara beseda: »Bogu služiti se pravi kraljevati.«

2. Zdaj pa udari gori v triglavski zrak posebno krepka beseda: »Danes, ko vse strada, ko bi bilo treba povedati, kako ljudem dati kruha, pa govorite o neki popolnosti! Povejte rajši, kako s svetá spraviti strgano, shujšano in obupano brezposelnost, kako rešiti tako zavozljano socialno vprašanje: Kruha, kruha nam je treba. Samo od lepih besedi se nobeden ne zredi.«

Vidiš, tole je pa resna stvar, ob kateri danes vsak pameten človek postane žalosten in zaskrbljen. In kar je pravih kristja-

*Marija v božji naravi: 3. Na begu
(Glej pesem na prvi strani)*

nov, v katerih živi čut pravičnosti in ljubezni — vsi se trudijo reševati to vprašanje. Toda, ali je res, da mora spričo grozne bede, ki se je zgrnila nad temi našimi žalostnimi časi, utihniti beseda o veri, pobožnosti in popolnosti? Ravno nasprotno! P r a v z d a j mora tudi ta beseda — bolj kot kdaj — postati močna, jasna in poudarjena. Poslušaj, zakaj!

a) Človek nima samo telesa, ima tudi dušo. Ta duša je neumrljiva, po predsmrtnem življenju bo v posmrtnem živela večno. In neumrljiva duša je nad strohljivim telesom kakor nebo nad zemljo. Ali je pametno, ob skrbi za telo pozabiti in celo zanemarjati dušo? Sam Kristus je rekel: »Kaj pomaga človeku, če si ves svet pridobi, svojo dušo pa pogubi?« — »Seveda,« praviš, »če drugega ne veste, nas pa z nebesei tolažite.« — Toda glej: duhovniki in neduhovniki — vsi smo pod božjo postavo. Za vse velja beseda: Če ne bi bilo nikjer nobenega duhovnika, pridigarja, spovednika — sveta božja resnica je: d u š o i m a š in prva in največja dolžnost za vsakega je, da živi po Kristusovi postavi in se zveliča. Ne daj, da bi bil dvakrat nesrečen, tu in

Veronika s prtom

v večnosti! Če je že treba križ nositi, ne nosimo ga kot levi razbojnik, ki je Kristusa — klel!

b) Ali veš, od kdaj je ta vélika revščina na svetu? — Kaj ne bi! — od takrat, ko se je začel kapitalizem. — Dobro, ali pa tudi veš, kako je ime očetu kapitalizma? — **Brezverstvo**.

To brezverstvo se je začelo s krivo-
verstvom Martina Luthra, ko so v 16. sto-
letju germanski narodi (Nemci, Angleži,
Holandci itd.) izvečine odpadli od Kristu-
sove Cerkve na zemlji in sprejeli protestan-
tizem. Iz teh tal je potem pognalo svobodo-
miselstvo, pognal liberalizem, pognalo pro-
stozidarstvo (framasonstvo). Vse to pa je
začelo prodirati tudi v nekatere katoliške
dežele in potegnilo za seboj tudi mnogo
takih, ki so bili po rojstvu in krstu katoli-
čani. Začeli so se strastni napadi na Kristu-
sovo Cerkve na zemlji in odpadi od njenih
naukov. Toda odpad od Cerkve pomeni tudi
odpad od pravičnosti in ljubez-
ni. Brezverstvo je polagoma odpadalo tudi
od pravičnosti in ljubezni, rodil se je kapi-
talizem, volkodlak, ki je pil in pije naro-
dom kri, t. j. zdravje in premoženje, ter jih
zastrupljal z brezverstvom, medtem ko se
je sam debelil.

Na svetu je pa narod, ki ima posebne
talente za pridobivanje denarja — judje.
Brž ko jim je nos povedal, da se bo dalo s
kapitalizmom imenitno »zaslužiti«, so se
trumoma vprezali v njegov voz. Denar je
kar tekkel v njih žepe. Resnica je — prvič —
da so voditelji komunistov do malega po-
vsod — judje, in — drugič — da se ti vodi-

telji tako zelo »žrtvujejo« za delavce, da
postanejo kaj kmalu do malega vsi milijo-
narji. Da bi pa oči ljudstev odvrnili od tega
bogatega »zaslužka«, so vrgli med ljudi be-
sedo: »Vera je strup, vera je opij,« in jih
tako tudi zaslepili, kakor da so največji in
pravi sovražniki delavcev tisti, ki vero
oznanjajo — duhovniki in Cerkev. Patri-
arh komunizma, Marx, ki je bil jud, je
prvi zapisal tisto besedo o veri in strupu.
To besedo so sprejeli komunisti vseh de-
želá. In kako jo umevajo, kažejo tisoči in
tisoči mučenih in umorjenih duhovnikov po
Rusiji, Mehiki in Španiji.

Toda, vprašam vas: ali se ne pravi res-
nico ravno na glavo postaviti, če ti obse-
denci kriče: **V e r a j e s t r u p**? Ali ni ravno
nasprotno res: **B r e z v e r s t v o**, ki je od-
padlo od pravičnosti in ljubezni in rodilo
kapitalizem, to je strup. O le dajte, da se
ves svet prepoji s Kristusovo vero, pa se bo
istočasno prepočil tudi s pravičnostjo in lju-
beznijo in — socialno vprašanje bo takoj in
sicer sijajno rešeno.

Pa še v nekem drugem pomenu je pri-
zadevanje za popolnost izmed najboljših
sredstev za gospodarski podvig. V ka-
terem?

Ni res — da bi komu pečeni golobje v
usta letali, to je pravljica. In cekini so tudi
taki čudni hrošči, da ne lazijo kar po cesti,
tako da bi se bilo treba samo k tlom sklan-
jati in jih v malho metati, pa bi se jih
človek kar takole na lepem nabral. Ako
hoče kdo kaj imeti ali celo obogateti, mu
je treba rokave visoko zavihati in se mora

dela pošteno oprijeti. Če kdaj, je pa treba danes za kake gospodarske uspehe krepkega in vztrajnega dela, bistre glave in močne volje.

Zdaj si pa mislimo n. pr. fanta, ki si resno in vztrajno prizadeva, postati na vsej fronti dober kristjan. Dobro ve, da za to ni zadosti, samo moliti, sv. zakramente prejemati in k sv. maši hoditi: vse to je potrebno, ali ni še zadosti; treba je tudi resnih bojev in naporov, bojov zoper tako mnogotere grehe in napake, zoper slaba nagnjenja, zoper svet in hudiča, ter velikih duševnih naporov za pridobitev krščanskih kreposti. In vzemimo takega fanta, ki se je junaško pretolkel skozi te boje in ovire in ki si je po neštetih bojih in zmagah pridobil krščanskih kreposti — ali ste že katerikrat mislili na to, kako močna je morala v teh bojih postati volja takega borca in kako se mu je morala izbistriti p a m e t ? Zdaj mu pa lahko zaupate vsako gospodarstvo: več ima, kakor je zlato in srebro — bistro glavo in močno voljo ima in pa živo zavest dolžnosti. Tudi tu bo premagoval težave — saj je boj in zmag že vaju izza prizadevanja za pravo krščansko življenje.

Drugič pa še nekaj! Nekdo je nekoč rekel: »Iščite najprej božjega kraljestva in njegove pravice in vse to (časne, zemeljske dobrine) se vam bo navrglo.« Saj veš, da je bil ta Nekdo učlovečeni Bog, Bog pa je gospodar vseh zemeljskih dobrin — je vsemočilen — in se kaki dani besedi izneveriti še more ne. Zdaj pa presodi, ali bo delo takega zgoraj opisanega fanta imele uspehe ali ne: sam se je z močno in jasno dušo usposobil za to, pa Bog mu pomaga ter ga blagoslavlja! O, da bi ljudje takole

Mati žalosti

reševali socialno vprašanje, kako kmalu bi bilo rešeno!

Iz vsega pa lahko vidiš, kako resnična je beseda Sv. Duhá pri sv. Pavlu, ko ta veliki apostol piše: »Za vse koristna je pobožnost, ker ima obljubo sedanjega in prihodnjega življenja« (1 Tim 4, 8).

Dr. Ant. Zdešar C. M.

Dve besedi našemu pobožnemu ženstvu

(Dalje.)

Ne dajte se vpregati v jarm z neverniki!

Ali poznate to besedo? Pavlova je. Zapisal jo je prvim kristjanom, Korinčanom, ki so živeli še sredi nevernikov, poganov. »Ne dajte se vpregati v jarm nevernikov!« jim kliče. »Kaj imata namreč skupnega pravica in krivica? Ali kakšno zvezo ima luč s temo? Kakšno je soglasje med Kristusom in Belialom? Ali kakšen delež ima vernik z nevernikom? Kakšna je družljivost božjega svetišča z maliki? Vi ste namreč svetišče živega Boga.«

Toliko vprašanj jim stavi, v katerih ponavljajeno in isto misel, da bi jo jim tem bolj glo-

boko v spomin in srce zapisal. Ta misel je, preprosto povedana: Kateri hočete Bogu služiti, ne smete s svetom držati! Ali: Kateri hočete biti božji, ne smete biti vražji! Bog in vrag sta si nepomirljiva nasprotnika. Pa tudi Bog in svet sta si nasprotnika; zakaj svet je ves vražji. »Ne ljubite sveta« — nam kliče tudi apostol Janez — »in ne tega, kar je na svetu! Če kdo ljubi svet, ni v njem Očetove ljubezni. Zakaj karkoli je na svetu, je poželenje mesa in poželenje oči in napuh življenja, ni od Očeta, ampak od sveta. Svet pa preide in njegovo poželenje.«

Veronika s prtom

v večnosti! Če je že treba križ nositi, ne nosimo ga kot levi razbojnik, ki je Kristusa — klel!

b) Ali veš, od kdaj je ta vélika revščina na svetu? — Kaj ne bi! — od takrat, ko se je začel kapitalizem. — Dobro, ali pa tudi veš, kako je ime očetu kapitalizma? — **Brezverstvo.**

To brezverstvo se je začelo s krivo-
verstvom Martina Luthra, ko so v 16. sto-
letju germanski narodi (Nemci, Angleži,
Holandci itd.) izvečine odpadli od Kristu-
sove Cerkve na zemlji in sprejeli protestan-
tizem. Iz teh tal je potem pognalo svobodo-
miselstvo, pognal liberalizem, pognalo pro-
stozidarstvo (framasonstvo). Vse to pa je
začelo prodirati tudi v nekatere katoliške
dežele in potegnilo za seboj tudi mnogo
takih, ki so bili po rojstvu in krstu katoli-
čani. Začeli so se strastni napadi na Kristu-
sovo Cerkve na zemlji in odpadi od njenih
naukov. Toda odpad od Cerkve pomeni tudi
odpad od pravičnosti in ljubez-
ni. Brezverstvo je polagoma odpadalo tudi
od pravičnosti in ljubezni, rodil se je kapi-
talizem, volkodlak, ki je pil in pije nardo-
m kri, t. j. zdravje in premoženje, ter jih
zastrupljal z brezverstvom, medtem ko se
je sam debelil.

Na svetu je pa narod, ki ima posebne
talente za pridobivanje denarja — judje.
Brž ko jim je nos povedal, da se bo dalo s
kapitalizmom imenitno »zaslužiti«, so se
trumoma vprezali v njegov voz. Denar je
kar tekkel v njih žepe. Resnica je — prvič —
da so voditelji komunistov do malega po-
vsod — judje, in — drugič — da se ti vodi-

telji tako zelo »žrtvujejo« za delavce, da
postanejo kaj kmalu do malega vsi milijo-
narji. Da bi pa oči ljudstev odvrnili od tega
bogatega »zaslužka«, so vrgli med ljudi be-
sedo: »Vera je strup, vera je opij,« in jih
tako tudi zaslepili, kakor da so največji in
pravi sovražniki delavcev tisti, ki vero
oznanjajo — duhovniki in Cerkev. Patri-
arh komunizma, Marx, ki je bil jud, je
prvi zapisal tisto besedo o veri in strupu.
To besedo so sprejeli komunisti vseh de-
želá. In kako jo umevajo, kažejo tisoči in
tisoči mučenih in umorjenih duhovnikov po
 Rusiji, Mehiki in Španiji.

Toda, vprašam vas: ali se ne pravi res-
nico ravno na glavo postaviti, če ti obse-
denci kriče: **Vera je strup?** Ali ni ravno
nasprotno res: **Brezverstvo**, ki je od-
padlo od pravičnosti in ljubezni in rodilo
kapitalizem, to je strup. O le dajte, da se
ves svet prepoji s Kristusovo vero, pa se bo
istočasno prepojil tudi s pravičnostjo in lju-
beznijo in — socialno vprašanje bo, takoj in
sicer sijajno rešeno.

Pa še v nekem drugem pomenu je pri-
zadevanje za popolnost izmed najboljših
sredstev za gospodarski podvig. V ka-
terem?

Ni res — da bi komu pečeni golobje v
usta letali, to je pravljica. In cekini so tudi
taki čudni hrošči, da ne lazijo kar po cesti,
tako da bi se bilo treba samo k tlom skla-
njati in jih v malho metati, pa bi se jih
človek kar takole na lepem nabral. Ako
hoče kdo kaj imeti ali celo obogateti, mu
je treba rokave visoko zavihati in se mora

dela pošteno oprijeti. Če kdaj, je pa treba danes za kake gospodarske uspehe krepkega in vztrajnega dela, bistro glave in močne volje.

Zdaj si pa mislimo n. pr. fanta, ki si resno in vztrajno prizadeva, postati na vsej fronti dober kristjan. Dobro ve, da za to ni zadosti, samo moliti, sv. zakramente prejemati in k sv. maši hoditi: vse to je potrebno, ali ni še zadosti; treba je tudi resnih bojev in naporov, bojov zoper tako mnogotere grehe in napake, zoper slaba nagnjenja, zoper svet in hudiča, ter velikih duševnih naporov za pridobitev krščanskih kreposti. In vzemimo takega fanta, ki se je junaško pretolkel skozi te boje in ovire in ki si je po nešteti bojih in zmagah pridobil krščanskih kreposti — ali ste že katerikrat mislili na to, kako močna je morala v teh bojih postati volja takega borca in kako se mu je morala izbistriti p a m e t ? Zdaj mu pa lahko zaupate vsako gospodarstvo: več ima, kakor je zlato in srebro — bistro glavo in močno voljo ima in pa živo zavest dolžnosti. Tudi tu bo premagoval težave — saj je boj in zmag že vaju izza prizadevanja za pravo krščansko življenje.

Drugič pa še nekaj! Nekdo je некоč rekel: »Iščite najprej božjega kraljestva in njegove pravice in vse to (č a s n e , z e m e l j s k e d o b r i n e) se vam bo navrglo.« Saj veš, da je bil ta Nekdo učlovečeni Bog, Bog pa je gospodar vseh zemeljskih dobrin — je vsemogočen — in se kaki dani besedi izneveriti še more ne. Zdaj pa presodi, ali bo delo takega zgoraj opisanega fanta imele uspehe ali ne: sam se je z močno in jasno dušo usposobil za to, pa Bog mu pomaga ter ga blagoslavlja! O, da bi ljudje takole

Mati žalosti

reševali socialno vprašanje, kako kmalu bi bilo rešeno!

Iz vsega pa lahko vidiš, kako resnična je beseda Sv. Duhá pri sv. Pavlu, ko ta veliki apostol piše: »Za vse koristna je pobožnost, ker ima obljubo sedanjega in prihodnjega življenja« (1 Tim 4, 8).

Dr. Ant. Zdešar C. M.

Dve besedi našemu pobožnemu ženstvu

(Dalje.)

Ne dajte se vprežati v jarm z neverniki!

Ali poznate to besedo? Pavlova je. Zapisal jo je prvim kristjanom, Korinčanom, ki so živeli še sredi nevernikov, poganov. »Ne dajte se vprežati v jarm nevernikov!« jim kliče. »Kaj imata namreč skupnega pravica in krivica? Ali kakšno zvezo ima luč s temo? Kakšno je soglasje med Kristusom in Belialom? Ali kakšen delež ima vernik z nevernikom? Kakšna je družljivost božjega svetišča z maliki? Vi ste namreč svetišče živega Boga.«

Toliko vprašanj jim stavi, v katerih ponavlja eno in isto misel, da bi jo jim tem bolj glo-

boko v spomin in srce zapisal. Ta misel je, preprosto povedana: Kateri hočete Bogu služiti, ne smete s svetom držati! Ali: Kateri hočete biti božji, ne smete biti vražji! Bog in vrag sta si nepomirljiva nasprotnika. Pa tudi Bog in svet sta si nasprotnika; zakaj svet je ves vražji. »Ne ljubite sveta« — nam kliče tudi apostol Janez — »in ne tega, kar je na svetu! Če kdo ljubi svet, ni v njem Očetove ljubezni. Zakaj karkoli je na svetu, je poželenje mesa in poželenje oči in napuh življenja, ni od Očeta, ampak od sveta. Svet pa preide in njegovo poželenje.«

Hacker

Narodna galerija — Millbank

Oznanjenje Marijino

»Ne to, da so hudobneži hudobni, ampak to, da dobri niso resnično dobri, to je naša nesreča.« Te besede smo že večkrat slišali. Ali pa recimo še bolj naravnost: To, da verni posnemajo in podpirajo nevernike, to je naša nesreča! To, da vse, kar si izmisli vrag in njegovi pomagači, brž pograbbijo tisti, ki hočejo biti prijatelji božji, to je nesreča! Na ta način sami pomagamo sovragom doseči njih namene, sami rušimo vero in pravost. To se pravi »vprežati se v jarm z neverniki«.

Jarm menda poznate. Ponekod devajo na vratove voličem kakor konjičem usnjate »komate«, s katerimi vlečejo vozove. Po drugih krajih pa jim položijo na vrat lesen jarm. Človeku se smili uboga žival, ko gleda, kako jo tisti nerodni leseni tram tišči, ko mora reva z njim vleči težke tovore. — Na tak jarm misli sv. Pavel, ko kliče kristjanom: Ne dajte se vprežati v jarm z neverniki!

V jarm z neverniki so vpreženi in z njimi vlečejo vragove tovore tisti kristjani, ki na-

ročajo, plačujejo in berejo protiverske časnike. O, ko bi verni kristjani — ljudje, ki redno v cerkev hodijo — brezverskih časnikov ne podpirali, bi marsikateri shiral na jetiki, drugi pa bi vsaj ne bili tako preobjestni. Da, to je naša nesreča, da tisti, ki hočejo biti dobri, verni, v svoji slepoti vlečejo z neverniki, podpirajo njih hudobijo. Zato so nasprotniki tako močni, zato je z našo stvarjo v svetu tako slabo, ker tisti, ki hočejo biti dobri, podpirajo slabo. Zato vlada po svetu svetni duh — ne pa sveti duh! Zato ker mnogi prižigajo eno svečo Bogu, drugo pa vragu. Ker hočejo biti dobri z Bogom, obenem pa dobri s svetom, ki je Bogu nasproten. Ker nočejo razumeti, kar nam je Kristus povedal: da dvema nasprotnima si gospodoma ni mogoče služiti.

To velja o časnikih, velja pa tudi v drugih ozirih — velja tudi o modi. Moda se spreminja in izraža duha svojega časa. Ženska moda se venomer spreminja, a vedno tako, da je v nekem oziru izraz npravne pokvarjenosti in razuzdanosti. Preračunana je na to in prikrojena tako, da draži počutnost, da vzbuja nečiste nagone.

In glede te po vražje prikrojene mode tudi del vernega, katoliškega ženstva ni nič boljši od nevernih in liberalnih. Tiste nesramnice in seveda tudi nesramneže, ki si drznejo že v kopalni obleki hoditi po cestah in vaseh, tiste pa, če pridejo mimo vas, naženite s koprivami! Ker drugega pomočka ni, da bi te divjake naučili vsaj malo manire. Ali pa pojdite k orožnikom in zahtevajte od njih, da to nesramnost zabranijo, kar so po paragrafu dolžni storiti. A tu imamo v mislih samo navadno modo.

Včasih je bila nespamet doma samo po mestih. Takrat smo se na kmetih posmehovali mestni spačenosti, ki je bila pa proti današnji še nedolžna. Danes pa je to vse drugače. Zdaj so podrte vse zatvornice pokvarjenosti. Povodenj popačenosti je preplavila vse in vdrla tudi v vas. Ko sem videl prvič žensko brez rokavov na Dunaju, sem se zgražal. Nekaj let potem sem videl slovensko deklino na travniku, ki je z očetom otavo grabila in obračala — brez rokavov. Pa sem jo videl spet drugod tam na njivi, v razoru je čemela in repo plela — brez rokavov. Da so tudi nekatere katoliške učiteljice šle take na katoliški shod, potem že ni več tako čudno. Strašansko smo napredni! Napredni pri vsej svoji beračiji. Ko bi bili napredni v dobrem, saj bi bilo prav — pa smo tudi v slabem! Nekdaj bi bil vzel oče sekirico in v sveti jezi tako obleko na tnal razsekal — kaj takega se je sem pa tja res zgodilo! — Danes je pa ponosen, ko je njegovo dekle, morda bajtarsko, tako nobel!

Sicer je zadnja leta glede mode že nekaj bolje. Neumnost in nespodobnost popolnoma golih rok je zginila. Menda so barantači in kramarji z novo modo uvideli, da je svoje meso tako razkazovati, vendarle malo predebelo. Saj je bilo že tako, da človek več ni vedel, kam bi pogledal, kam bi se pod to vsiljivo nesramnostjo umaknil. Kdor bi pa trdil — kakor smo že slišali — da je zdaj v tem oziru že vse dobro, ta je pač vprežen v jarm nevernikov.

Ko sem delil sv. obhajilo v neki ljubljanski cerkvi, sem rekel — in tudi neki drug duhovnik mi je pritrdil: Ko bi se hotel ravnati po predpisih, ki jih imamo iz Rima, bi moral marsikatero žensko preskočiti! — Pa ko bi bilo samo v mestu tako! Ni na kmetih skoro nič bolje. Ko sem minulo leto na Veliki Šmarin obhajal v Stični ob slovesnosti osemstoletnice, je prišla ena — ne vem s katerih dolenjskih brd — sicer silno preprosto oblečena, na prsih pa tako razgaljena, da sem se sicer premagal in jo obhajal, a potem mi je bilo resnično in srčno žal, da sem jo — ko bi je po vseh cerkvenih predpisih ne bil smel.

Komaj pa poneha ena nerodnost, se pojavi že druga. Današnja tesnoba ženske zgornje obleke za poletni čas — je vse prej kot dostojna. Pa o tem drugič.

Pri nas smo v tem oziru zelo liberalni. — Liberalni?! Saj smo vendar katoličani! Ali more katoličan biti liberalen? Ali ni to tako nemogoče, kakor ne more biti vročina mrzla, voda pa suha?! Toda kar je v naravi nemogoče, je v duhovnem oziru prav lahko mogoče. Ali menite, da ne more hoteti kdo dvema nasprotnima gospodoma služiti? Ne Boгу in vragu sveče prižigati? O, pa kolikokrat! Zakaj pa svari sv. Pavel prve kristjane pred tem? In

Val Metzinger

Sv. Jožef umira

tudi jaz vam z njim vred v teh časih, ko živimo sredi napol nevernega, poganskega sveta, kličem: Če hočete biti verni, ne dajte se vprežati v jarm nevernikov!

J. Kalan.

Apostolstvo bolnikov

Apostolstvo bolnikov je odobreno od škofijstva. Svoj sedež ima v kapeli Zavoda sv. Terezije Det. J. v Ponikvah, p. Videm-Dobrépolje. To Apostolstvo je nabožna zveza, ki vabi bolne in bolehné katoličane z namenom, da hočejo s Kristusom vdano trpeti za razširjenje božjega kraljestva na zemlji in za zveličanje duš. Izročeno je varstvu Marije, ki je »Zdravje bolnikov«.

Vabimo vse bolnike in bolestnike z lajšo boleznijo, da pristopijo k Apostolstvu bolnikov. Še bolje je, da kdo kar pobere naslove bolnikov in jih skupno pošlje Apostolstvu bolnikov v Ponikve. Gotovo je veliko bolnikov, ki o tem Apostolstvu nič ne vedo. Vsi, ki te vrstice berete, opozorite vsaj take bolnike, ki leže že dalj časa, ali pa imajo kako trajno bolezen

ali telesno napako, četudi niso priklenjeni na posteljo, da se z Apostolstvom seznanijo in, če jih je volja, Apostolstvu tudi pridružijo! Prejeli bodo takoj sprejemnico in pa postajni križec.

Na sprejemnici je apostolska molitev bolestnika. Ne veže ga ta molitev ne; prav pa je, da jo vsak dan zmoli zjutraj in zvečer. Bolniki naj zajemajo iz svoje bolezní duhovni kapital v svojo dušno korist in v korist vsega človeštva.

Apostolstvu bolnikov so podeljeni sledeči odpustki:

I. Popolni odpustek:

1. Na dan sprejema v Apostolstvo pod navadnimi pogoji.

2. Ob smrtni uri. Če zakramentov ne morejo prejeti, zadostuje, če le sv. ime Jezus

z usti, in če tudi to ni mogoče, vsaj v srcu izgovore. Treba je tudi, da smrt vdano iz božje roke sprejmejo.

3. Naslednje dneve: na god sv. Bernardke (18. II.), sv. Gabrijela, Žalostne Matere b. (28. II.), sv. Lidvine (14. IV.), sv. Kamila (18. VII.), povišanja sv. Križa (14. IX.), Vseh svetnikov (1. XI.), sv. Janeza od Križa (24. XI.), sv. Andreja (30. XI.). (To so svetniki, ki je o njih znano, da so prav posebno ljubili križ ali veliko trpeli.) Dalje: en dan cvetnega in en dan velikega tedna.

4. Enkrat na mesec, če vsak dan meseca zmolijo eno izmed teh-le dveh molitvic: »O dobri Jezus, stori z menoj, kar hočeš, in daj mi moč, da vse pretrpim iz ljubezni do tebe!« ali pa: »O ljubi Jezus, darujem Ti svoje trpljenje za posvečenje duhovnikov.«

5. Če se člani udeleže bolniške tridnevnice, prejmejo sv. zakrament in vsak dan tridnevnice molijo apostolsko molitev bolnika.

II. N e p o p o l n i o d p u s t k i :

1. 7 dni onim članom, ki prejmejo sv. obhajilo po namenu bolnikov ali store kako delo ljubezni nad bolniki, ali se udeleže vseh pobožnosti bolniške tridnevnice — če zraven teh del molijo še po namenu sv. očeta.

2. 300 dni, če molijo eno izmed gori pod št. 4. navadenih dveh molitvic.

3. 100 dni, če zmolijo darovalno molitev Apostolstva (ki je na sprejemnicah), ali v telesnih ali dušnih bolečinah namen Apostolstva iznova obudijo, ali v duhu Apostolstva opravijo kako delo ali molitev.

Poleg sprejemnice dobi vsak član Apostolstva tudi postajni križec. Bolnik, ki ima ta križec, dobi iste odpustke, kakor če bi v cerkvi opravil sv. križev pot. Če hoče s postajnim križcem dobiti odpustke križevega pota, mora: a) v stanu milosti božje zmoliti štirinajstkrat Očenaš, Zdrava Marija, Čast bodi, za 14 postaj križevega pota; petkrat O., Z., Č. v spomin sv. 5 ran Kristusovih in enkrat O., Z., Č. po namenu sv. očeta; b) med molitvijo mora postajni križec držati v rokah in premišljevati Gospodovo trpljenje ali vsaj pobožno se spominjati trpljenja Gospodovega.

Bolniki, ki ne morejo zmoliti predpisanih Očenašev, dobe odpustke, če pristrčno in skesano poljubijo podobo Križanega, ali se pristrčno in skesano samo ozro na sv. razpelo in izrečejo pobožno: »Tebe torej prosimo, pridi na pomoč svojim služabnikom, ki si jih s predrago krvjo odrešil.« Deležen pa je p. o. tudi tisti, ki bi vsled bolezni mogel samo poljubiti sv. razpelo ali se samo ozreti vanj, ne mogel bi pa dodati pobožnega vzdihljaja. Križ da bolniku, da ga poljubi ali se vsaj vanj ozre, mašnik ali katera druga oseba.

Odpustki postajnega križa, ki je blagoslovljen, se ne izgube, če ga komu posodimo, podarimo ali kot dediščino prepustimo.

V kakšne namene naj darujejo člani »Apostolstva bolnikov« svoje trpljenje in svoje molitve? V vse dobre namene, posebno pa tiste, ki jih priporoča sv. Cerkev vsak mesec, n. pr. za misijone, misijonske poklice, za zedinjenje

Sv. oče Pij XI. v svoji delovni sobi

ločenih kristjanov, za spreobrnjenje grešnikov, za duše v vicah itd., zlasti pa za svoje lastno posvečenje, voljno trpljenje in srečno zadnjo uro. Vsak bolnik lahko neizmerno dobrega stori v svojem boleznem stanju.

Križec je blagoslovljen in ga pošljamo vsakemu bolniku brezplačno. Za sprejemnico, kuverto, znamko in za vse delo pa nam pošljite 4 Din po položnici, ki jo bomo pošiljali priložili. Ako kdo skupno naroči za več bolnikov, plačajo le po 3 Din. Prav siromašni bolniki, ki še tega ne zmorejo, prejmejo vse brezplačno. Za-

to pa prosimo one, ki so bolj premožni, da nekaj več darujejo.

Glasilo »Apostolstva bolnikov« je listič »Samaritan« (Priatelj bolnikov). Izvodov I. in II. letnika je še dovolj na razpolago. Siromašnim pošljamo ta dva stara letnika brezplačno, samo da nam povrnejo poštno stroške. Brali bodo v tem časopisu tolažilna in poučna pisma bolnikov. III. letnik se je pričel z oktobrom 1936 in ga toplo priporočamo. Stane samo 6 Din celoletno. Uprava Apostolstva bolnikov (AB), Ponikve, p. Videm-Dobrépolje.

Soncu naproti

(Povest. F. H. Achermann. — Poslovenil Janez Pucelj. — Dalje.)

V cerkvi. — Evharistija!

»Imeti moram hostijo!«

Aram je spal že prvo noč v tuji postelji na žimnici — pač zastran dolge vožnje po železnici — kar izvrstno. Samo enkrat se je prebudil in slišal nekje ropot. Ko je stopil rano na velikonočno jutro iz sobe, je zagledal na tleh zeleno-rdečo študentovsko čepico, sredi stopnic razbit ščipalnik in prav spodaj klobasomožganico, ki je na pol gledala iz papirja. Zunaj je sijalo žarko pomladno jutro in tako je korakal Aram z vzbočenimi prsi po cesti Marije Terezije, čez viseč most in gor na hrib. Vsepošod je skrivoma poganjalo brstje in popje, vse življenje je sijalo luči in pomladi naproti!

Po obilnem zajtrku v imenitni restavraciji se vrne Bela spet čez most čez Ino v mesto

in dospe skozi velika obokana vrata k tako zvani »Orjaški hiši« in — mahoma obstoji.

Stoji pred dvorno cerkvijo, ki je danes tako prenapolnjena, da se pred velikimi vrati gati moški svet kakor grozd.

In skozi vrata mu prodirajo osrečujoči napevi in skladni glasovi Gounodove maše na uho: »Sanctus — sanctus — sanctus — — —«

Odločno brezobzirni, razvajeni milijonarjev sin začne krepko veslati s komolci med ljudmi in se prerije do vrat in skozi vrata v cerkev, kjer obstoji v prosti prednji polovici srednjega hodnika.

Še poje uporni in vendar tako pobožni bariton krasni, svetovno znani solo, in osem in dvajset nadprirodno velikih bronastih kipov, ki čuvajo krasno grobnico cesarja Maksimilijana, je videti, kakor da so se zleknili kvišku

Manilski pomožni škof Finnemann

ob vrnitvi z otoka Mindoro, kjer je delil zakrament sv. birme, v Manilo na letalu

Filipinska cvetka

in poslušajo. In od ljudi, kar jih je tu, premišluje in posluša zdaj tudi najpobožnejša duša in gleda, samo še v srcu moleč, v odprti molitvenik. —

»Te krasne, nebeške žrtve najvišje umetnosti — najnižjemu, človeškega duha najnevrednejšemu malikovanju!« vzdihne Aram in zaškrti. Tedaj zagleda na desni klečati znano postavo: nadvojvoda Evgena, najlepšega tirolskega moža, s svojimi tako odličnimi in vendar tako ljubeznivimi potezami na obrazu, v družbi višjih častnikov in tam — profesorje vseučilišča! Cvet družbe!

»In vendar v temoti srednjega veka!«

Tedaj poprime zbor — kakor uglaseni viharji visoko se dvigajočih morskih valov — zašume človeški glasovi in orgle in orkester čast — čigavo?

Filipini

Misijonska župnija Cleveria v severni provinci Tugajan, skrita sredi palmovega goja

Aram Bela si zagrne oči, kakor da bi si jih rad zaščitil, da bi spet in spet prisluškoval in tako pil iz čaše svete umetnosti spet in spet.

»Pleni sunt coeli et terra...«

Kakor domotožje po nečem, česar nisi nikdar slutil, kakor da se ti je duša zgrozila pred neskončno blaženostjo v sveti grozi, tako vriska zadržano zmagoslavje skozi svete prostore: »Hosanna in excelsis...«

Nenadoma kakor nebeški vihar obmolkeje sproščeni skladni glasovi.

Tiho je v stolnici kakor o polnoči.

Tam spredaj pri oltarju je zacingljajl zvonček.

Kakor zadnji val, ki tiho odšumeva, gre nekaj skrivnostnega tja čez množico.

Aram si vzame roko od oči.

Ljudje pokleknejo!

In najbližji zro strmo in čudeč se vanj, ki sredi hodnika sam še stoji...!

In ta trenutek se Aram tako zbega, da poklekne, ne da bi vedel, ne da bi hotel, kakor da ga je na kolena nenadoma pritisnila množica, ne da bi se sam mogel upirati.

Aram Bela kleči pred oltarjem katoliške cerkve!

Val žarečega sramu mu oblije obraz... Zdrzne se, hoče spet vstati — — —. Toda ne! To bi vse le še poslabšalo, povzročilo spotiko in — — — saj že kleči. Teга ne more več spreminiti — in naj bo zdaj že kaj dlje ali kaj manj časa.

— — — Zgodilo se je:

Aram Bela — »antikrist« — kleči pred križem!

Če bi to vedeli — videli njegovi prijatelji!

Če bi Neruda — — —!

Beli je, kakor da od kje goré Nerudove oči vanj!

Drhteč, skoraj peneč se kakor strahovan pustinski konj, vstane z drugimi in se prerije iz cerkve na sveži jutranji zrak. Lica mu goré od sramu.

Poln nemega srda sam nase pride domov in naleti v svoji sobi na Agnezo. Agneza pospravlja.

Pravkar je zavihtela vezeno posteljno pregrinjalo čez njegovo ležišče in hoče zdaj spoštljivo oditi. »Dobro jutro, gospodična Grasmair!«

»Mi je čast, gospod Bela! — Pa prosim recite mi vendar kar Agneza! Jaz vendar nisem nikaka gospodična!«

»Prav rad, Agneza! — Je gospod sosed že na nogah?«

»Ne še. Toda stvar se bo še danes odločila! Mi je...«

»En trenutek, Agneza!« zaprosi hlastno Aram in prime Agnezo za roko.

»Toda, gospod Bela! Vi ste vendar...« Goreča rdečica ji šine čez lica.

»Bogoslovec, hočete reči. — Seveda; toda nekaj vam moram priznati! Mi obljubite, Agneza, da boste ohranili moje priznanje za zdaj kakor skrivnost?«

»Rada, če želite!« odvrne Agneza iskreno in ne brez napete radovednosti v lepih otroških očeh ter mu neopaženo odtegne roko.

»Jaz namreč nisem — katoličan!«

»Niste ka — — —?«

»Me boste zdaj zaničevali, Agneza?«

»Kaj vam pride na misel! — Toda — toda, nekatoličan in študirati bogoslovje?«

»Da si spopolnim znanje. — Rad bi namreč, hm — recimo: postal pisatelj in tedaj moram pač poznati nazore ljudstva, med katerim živim. — Je to kaj hudega?«

»Menim, da ne! Nasprotno! Na tej poti morda najdete resnico!«

»Najdem jo!« potrdi Aram in ošabno zaškriplje, kajpada v drugem smislu, kakor je mislila Agneza!

»Bog daj! — Molila bom za vas!«

»Vi Agneza? — Za me? Saj — saj, le molite!« jo spodbuja s priljudnim nasmeškom.

»Spominjajte se me kaj čestokrat, Agneza — — — v molitvi, seveda!« pristavi in zamežika z očmi, ko vidi, da se hoče prikrasti dekletu spet ljubka rdečica na lica. — — — »Da najdem resnico!« pristavi kakor sam zase. — —

»Saj hočem samo trdo, brezobzirno resnico. — Ah, vi mi morate pomagati, Agneza!«

»Jaz — — —?«

»Seveda vi — vsaj zdaj za začetek! Prihajam naravnost iz dvorne cerkve!«

»Vi iz dvorne cerkve? — Res?« To je bilo najpametnejše, kar je mogla odvrniti.

»Peli so vprav »Sanctus« in nato je vse pokleknilo — kaj je bilo to?«

»To bo pač spremenjenje!«

»Spremenjenje? — — Kaj je to?«

»Mašnik spremeni kruh in vino v telo in kri Jezusovo!«

»Za božjo voljo! Kaj pravite?«

»Vi ne verujete?«

»Oh, gospodična Agneza! — Če vi pravite, potem bo pač že res!«

»Vi se smejete tako čudno, gospod Bela! Če da Bog duhovniku oblast, spreminjati kruh in vino — — zakaj bi potem tega ne mogel?«

»Potem more čisto gotovo! In vi ste pač tudi že zraven bili, Agneza, in videli in slišali, ko je Bog kakšnemu človeku dal tako oblast?«

»Jaz? — Jaz ne! To sploh ni potrebno! To je zapisano vendar v svetem pismu!«

»Kaj je zapisano v svetem pismu?«

»Da je Jezus dal apostolom in njihovim naslednikom oblast, spreminjati kruh in vino!«

»Je sam tudi to mogel?«

»On? — — — Kot Bog?«

»Saj res! Če je Bog, potem more čisto gotovo! — Res: ste že tako »meso Jezusovo« videli od blizu?«

»Menda vsaj! Pri svetem obhajilu! Pri svetem obhajilu vendar zauživamo telo Gospodovo!«

»Ah? — in? — Kakšen okus ima?«

»Prav kakor nekvašen pšenični kruh! — Kruh, ki ga mašnik spremeni pri oltarju, so namreč prav majhne, okrogle, komaj kakor krona velike pšenične ploščice, ki jim pravimo hostije!«

»In kakšen je videti ta kruh po tako zvanem spremenjenju?«

»Takšen, kakršen je bil poprej!«

»In ima tudi takšen okus, kakršnega je imel poprej?«

»Seveda, prav takšen! — Oblika, barva, okus, teža — — vse, kar je zunanje, vse, kar se da zaznati, vse to ostane. — Samo bistvo se spremeni!«

»Toda — hm! Po katerem znamenju pa naj človek spozna, da ta »ploščica« ni več kruh, temveč — — —«

»To nam pove vera: če je Kristus Bog, tem je njegova beseda resnična — ali ne?«

»Prav gotovo!«

Nekdo potrka.

V sobo stopi Ladislav, hipoma obstoji in — čez mrzlično temne oči mu trzne sumen blesket, toda samo za trenutek.

»Čast, gospod Bela! — Ah, motim?«

»Nikakor! — — Sem moral — gospodično Grasmair prositi nekaterih pojasnil. Že na nogah, kaj?«

Agneza skromno odide.

»Že dve uri!« se zlaže gospod stud. iur. Vladislav. — »Imam prekleto smolo!«

»Ee, se pač primeri, da človek ob viru Alme matere* kaj preveč — — —«

»Ne mislim tega! Sem bil popolnoma tizen!« razjasni na lahko, pihne silovit oblak cigaretnega dima v sobo in reče čez časek: »Tako je, če je človek predober in ne more reči: ne. Sem dal nekemu društvenemu tovarišu zadnji denar na počak in — — prekletih kovčegov seveda še zdaj ni!«

»O, prosim, gospod Vladislav! — Dvajset, trideset?«

»Ostanem velik dolžnik! Trideset ali štideset, če smem prositi!«

* Vseučilišče.

»Nate; mi morete dati nazaj deset kron?«

»O seveda; jih prinesem jutri!«

In z najbrezbrižnejšo kretnjo, kar si jih moreš misliti na svetu, vtakne petdesetak v telovnikov žep.

»Vas smem prositi, gospod Vladislav, da bi mi šli malo na roke pri vpisovanju? — Saj veste — kopica zunanosti v naši ljubi Avstriji!«

»Seveda! Seveda! — Se razume: opraviva vso sleparsko vrtočlavico skupaj... Čast!«

Za večkratnega milijonarja so vse te pódode same na sebi kakor zobotrebec na žago; pa zapiše si jih po odhodu korajžnega Vladislava vendarle v beležnico — za vsak primer. Potem sede premišljujoč in smehljajoč se v pleteni stol, da bi se zamislil v pogovor, ki ga je imel z Agnezo.

»Kaj vse morajo verovati katoličani! — Da se spremenita kruh in vino! — Da se spremeni bistvo! Pravični Bog! In to v dvajsetem stoletju!« — — —

Kot bi trenil, skoči spet kvišku, iznenada pobledi:

»Pred tem malikom sem pripognil koleno!«

Aram Bela, »antikrist«, ponosni milijonarjev sin, prosvetljenec, je molil Evharistijo, kakor oni imenujejo to!

In to je bilo njegovo prvo delo v boju proti slepariji Balovih duhovnikov — — — da moli njihovega malika!

Poravnati — osvetiti se mora!

In osvetil se bo tako, da bo razgalil to zakrito uganke, da bo znanstveno razkrinkal to — — — ah, ah!

Kakor da ga je prešinil električni udarec, skoči kvišku:

»Dobiti moram tako — — — hostijo! — Pravo hostijo, »spremenjeno«, tako, čez katero je šel čarodejni zagovor Balovega duhovnika!

In hočem s strokovnjakom — to hostijo kemično preiskati, razkrojiti v njene sestavne dele in dokazati, znanstveno neoporečno dokazati, da — — — da sestoji ta hostija še vedno iz moke in vode — — —

Tako se bom osvetil — s svojim prvim znanstvenim odkritjem!

Toda, kako priti do take hostije?

To reč moram še — z vso previdnostjo — poizvedeti pri Agnezi!«

I Z Ž I V L J E N J A C E R K V E

15 let na Petrovem prestolu. Šestnajstič se je povrnil 6. februar, dan, ko je bil sedanji sveti oče Pij XI. izvoljen za papeža. To pot se je veselju in hvaležnosti, ki navdaja vse dobre katoličane na take dni, pridruževala skrb in boječnost, da bi mučna bolezen ne izpodjedla dragocenega življenja častitljivemu očetu krščanstva. Katoliška družina vsega sveta, ki je bila združena v molitvi, je izprosila pri Bogu Kristusovemu namestniku polajšanje in podaljšanje zemeljskega življenja. Kljub temu pa nas bolehavost sv. očeta priganja, da s podvojeno gorečnostjo opravljamo cerkveno molitev: »Bog, pastir in vladar vseh vernih, glej milostljivo na svojega služabnika Pija XI., ki si ga za pastirja svoji Cerkvi postavil: podeli mu, da bo tistim, čez katere je postavljen, z besedo in dejanjem koristil, in tako s čredo, ki mu je izročena, dosegel večno življenje.«

Med kongresi najpomembnejši je morda v naših dneh, ko se združuje n. pr. v Moskvi druhal brezbožnikov, kjer ustanavlja centralo za širjenje brezboštva — kongres Kristusa Kralja. Ta kongres, ki ima tudi svetovni značaj, bo letos v Poznanju, na sedežu znanega nam kardinala Hlonda Augusta. To je že peti kongres te vrste in se bo razvil res v svetovno zborovanje, ki se bodo na njem odlični borci za Kristusovo kraljestvo

na zemlji posvetovali, kako zaježiti poplavo brezbožnega sovjetizma, kako združiti katoličane vsega sveta za obrambo vere in Cerkve Kristusove. Oklic na ta velevažni kongres, ki bo v dneh od 25. do 29. junija, pravi: »Ves verni svet hočemo pozvati, organizirati in mobilizirati proti nezaslišani divjosti in nasilnosti brezbožnikov. Kongres na Poljskem, pred vrati Rusije, naj bo začetek svetovne ofenzive proti peklen-skim nakanam sovražnikov božjih.« Svetovni organizaciji in agitaciji judo-komunistične brezbožne in protibožne fronte moramo nasproti postaviti svetovno organizacijo in agitacijo vseh vernih.

Moskva s svojim antikristom pa naj ne pozabi, da je Španija katoličanom odprla oči. Iz krvi mučencev poganja nova setev! Poljski kardinal-primas dr. Hlond, ki bo skupno z dunajskim in pariškim kardinalom predsedoval kongresu Kristusa Kralja, je v božičnem nagovoru, ki ga je razglašala tudi radio-fonska postaja, v resnostnih besedah obsodil boljševizem. Rekel je med drugim: »Mirno luč božičnega drevesca zatamnjuje senca. Satanska zarota skuša človeštvo zaplesti v svojo mrežo, temne sile so na delu, da bi podjarmile zemljo, red in

življenje narodov. Rdeča kuga ogroža države, družino in šolo. Zločinske roke so širile vojni požar, rušile cerkve, podirale spomenike in uničevale kulturo človeškega duha... Treba je, da smo na straži, da očuvamo evropsko kulturo in krščansko vero pred viharjem z Vzhoda.»

Sv. oče Pij XI. je še na bolniški postelji reševal važna cerkvena vprašanja. Sprejel je n. pr. v skupni avdienci nemške kardinale Bertrama (Vratislava), Faulhaber-ja (Monakovo), Schulte-ja (Köln) ter škofa Preysing-a (Berlin) in Galen-a (Münster). Konec januarja je bil pri papežu tudi belgrajski nadškof dr. J. Ujčič.

1900 letnica spreobrnjenja sv. Pavla, apostola narodov. Četudi se ne da točno ugotoviti, katero leto je Savel postal Pavel, vendar se more reči, da najbrž l. 37. Zato je sveti oče Pij XI. naročil, da se je letos na spominski dan tega dogodka, t. j. 25. januarja, opravila v baziliki rimskega pristanišča, v Ostiji, slovesna škofovska maša. Poleg tega so bili postavljeni ob cesti, ki se imenuje »via Appia«, koder je apostol Pavel hodil, ko je prvokrat prišel v Rim, posebni spominski stebriči s primernimi svetopisemskimi izreki iz Dejanja apostolov, ki so v zvezi s to zadevo.

Da bi le bilo res! Lansko pomlad je Amerikanec Tomaž F. Coakley napravil dolgo potovanje po 10 evropskih deželah. Ves začuden se je prepričal, koliko novih katoliških cerkva je bilo pozidanih zadnja leta. Naredil si je tole sodbo: »Tiho koraka Cerkev v teh stavbah naprej.« Napravil je več ko 500 posnetkov novodobnih svetišč in jih prinesel domov. — Na Ruskem so sklenili protibožni trinogi, da hočejo porušiti in uničiti do zadnje vse cerkve, na Španskem gore svetišča, v krščanskih državah ostale Evrope se pa dvigajo krasne nove cerkvene stavbe kot oznanjevalke vere. Amerikanec je dostavil na koncu svojega poročila: »Cerkev koraka. Kakor glasna tromba oznanja moderna stavbna umetnost, da se Evropa povrača k veri!« Da bi le bilo tako!

»Verujem v čudežna ozdravljenja.« 11. februarja smo imeli sopraznik »Prikazovanja preblašene Device Marije — brezmadežne«. Na priprošnje Marije Lurdske se vsako leto zgode čudežna ozdravljenja, ki njih neoporečnost in resničnost preiskuje posebna komisija slovečih zdravnikov iz vsega sveta. Le, če se izkaže, da se v 15 mesecih bolezen ni povrnila, izjavi komisija, da se to ne more z naravnimi sredstvi doseči. Zadnje leto je bilo preiskanih 88 primerov; od teh je bilo doslej 14 takih, ki so bili potrjeni kot nadnaravna ozdravljenja. Zdravniška komisija v Lurdu šteje danes 2063 zdravnikov z vsega sveta. Med nekatoliškimi učenjaki, ki se posebno živo zanimajo za ču-

dežna ozdravljenja, je tudi svetovnoznani ameriški zdravnik Aleksij Carell, ki je leta 1931 prejel Nobel-ovo nagrado za znanstveno preiskovanje raka. Večkrat pride v Lurd in se udeležuje preiskav onega ozdravljenja, ki je na vrsti. Po večtedenskem proučevanju je objavil svoje skušnje in opazovanja v ameriškem listu »The American«. Tam piše: »Verujem v čudežna ozdravljenja. Nikdar ne bom pozabil pretresljivega dogodka, ko sem videl, kako je rakov izrastek na roki nekega delavca pred mojimi očmi tako rekoč zginil in se skrčil do neznatnega zarastka. Razumeti tega ne morem; obdovomiti pa tudi ne morem, kar sem z lastnimi očmi videl.« (»Sonntagsblatt«-Würzburg, 1936, str. 454.)

Naveličani marksizma... V severoameriškem glavnem mestu Washingtonu nameravajo postaviti mogočen kip Kristusa Kralja na vidnem prostoru. Prostovoljne darove pošiljajo iz vseh krajev dežele, tudi nekatoličani. Ganljivo je pismo, ki ga je poslal odboru neki protestantski profesor iz Urbane: »Naj bo podoba Kristusova mojstrsko delo človeške umetnosti in vernosti. Postavite jo na vzvišenem prostoru, da se bo vsak potnik, ki pride v Washington, zazrl vanjo. Neizmerno tolažilna in vzvišena je misel, da je katoliška Cerkev pripravljena vse ljudi in vse narode, ko so se naveličali puhlih marksističnih naukov zadnjih desetletij, preokreniti in popeljati k prvotnemu cilju človeškega rodu.«

Vera v srcu se ne da zadusiti. Vse brezbožne celice v Moskvi so dobile pred božičem navodilo, kako naj se komunisti na vso moč potrudijo, da bodo božične praznike osmešili in preprečili vsako praznovanje. P o praznikih so poročali iz Moskve: Kakor vsako leto, so bile tudi v zadnjih božičnih praznikih vse cerkve, kolikor jih je še ostalo, tako napolnjene, kakor še ne zlepa. Cele ure pred začetkom službe božje so se množice že trle v svetiščih. Na stotine in stotine vernikov je vztrajalo na prostem v mrazu in snegu zunaj pred cerkvami, ker niso dobili več prostora.

Tako v Moskvi, kjer ni brez nevarnosti, če kdo spoznava svojo vero... In peklenska vrata je ne bodo premagala!

Temeljita priprava. To leto velja na Ogrskem kot evharistično leto, da se vsa dežela tako pripravi na svetovni Evharistični kongres l. 1938, ki bo v Budimpešti. V mnogih škofijah so vpeljali tako imenovano večno čiščenje, kakor je v naših slovenskih škofijah že v navadi.

Do 30. aprila 1937 bo še odprta rimska razstava dobrega tiska. Tako je dana prilika, da si bodo številni romarji, ki pridejo vsako pomlad v Rim, mogli še ogledati to zanimivost. Italijanska železniška uprava dovoljuje dotlej

še vedno 70 odstotno vozno olajšanje po železnicah.

Kraljestvo zoper sebe razdeljeno. Komunizem se bo razjedel, to je razvidno po dogodkih na Ruskem, kjer je bilo lani 25. avgusta obsojenih 16 boljševiških prvakov in pomočnikov Ljenina; 30. januarja letos je pa doletela ista usoda 13 najizrazitejših komunističnih poglavarjev. Bili so ustreljeni ne kot buržuji, ne kot kapitalisti, ne kot sovražniki »delavskega razreda«, ampak kot taki, ki niso bili zadovoljni, ki niso soglašali s krvnikom Stalinom, ki so pripravljali pot prevratu, da bi odstranili Stalina in se sami prikopali do prvih mest in časti. Dogodki hitro teko in morda ni daleč čas, ko se bo satanovo kraljestvo v sovjetiji zrušilo v razvaline.

Borba za pravice. Škofje v Nemčiji pozivajo v skupnem pastirskem pismu vernike, naj ne omagajo v borbi za verstveno šolo. Posebna komisija kardinalov in škofov je sporazumno s sveto stolico sestavila skrajno nizke (minimalne) zahteve katoliške Cerkve na polju mladinske odgoje, da bi se tako ustvarila podlaga za pogajanja z narodno-socialistično vlado v Nemčiji.

Rešen. Svetovnoznani učenjak (kemik) o. Vittoria dr. J. je bil z dvema duhovnikoma vred od španskih »rdečih« obstreljen. Dočim sta bila tovariša takoj mrtva, je bil o. Vittoria sicer močno ranjen, a se ni ganil, tako da so ga imeli za mrtvega. Ker ustreljenih niso takoj pobrali, se mu je posrečilo, da se je priplazil na varno in je zdaj že iz nevarnosti v Bellengo.

Priča lurdskih prikazovanj umrla. V mestu Pau na Francoskem (blizu Lurda) je umrla gdč. Carassou, stara 100 let. Kot 21 letna mladenka je bila l. 1858 navzoča, ko je bila sveta Bernardka Soubirous osrečena s prikazanjem Brezmadežne Device Marije.

Čudna so pota življenja. Blizu Bratislave je živel do 72. leta starosti dr. Avguštin Kleineidau kot zdravstveni svetnik. Nato se je pa odpovedal tej službi, da bi postal mašnik. Leta 1929 ga je posvetil škof dr. Schuster. Nato je služil skoraj 7 let kot dušni pastir pri grajski kapeli v Wechselburgu, priljubljen slej ko prej. Tudi dva njegova sinova sta duhovnika; njegov brat je pa umrl kot prošt pri cerkvi svete Hedvike v Berlinu.

Moskovski strup v švici. Kako je ruski antikrist delaven in kako pošilja svoj strup v knjigah tudi v inozemstvo, imamo dokaz v tem, da so nedavno obmejne oblasti v Švici dale preiskati 17 zabojev knjig, ki so bile poslane iz Rusije. Njih teža je znašala tri tone. Vsebinsko: komunistične, anarhistične, protiverske knjižure, knjige, spisi — vse tiskano v nemškem jeziku v Moskvi. Oblast je po večini vse zaplenila. Koliko se takega strupenega blaga

razpeča po raznih deželah, če oblastva niso na straži!

Skoraj 200 duhovskih beguncev iz Španije živi v Rimu, po večini v španskem zavodu. Med njimi je 8 škofov. Ti so sestavili na podlagi svojih izkustev in iz 200 pisem, ki so jih poslali duhovski tovariši iz Španije, kolikor mogoče točen seznam vseh doslej v krvavi revoluciji umorjenih duhovnikov. Število duhovskih mučencev dosega najmanj 5000. Tudi deset škofov je bilo umorjenih; za dva še ne vedo. V devetih škofijah je umrlo nasilne smrti 80 odstotkov, v škofiji Malaga celo 90 odstotkov vseh duhovnikov. V treh škofijah so porušene vse cerkve, v 23 skoraj vse.

★

Posvetovanja katoliških škofov v Zagrebu meseca januarja so bila živahna in dolgotrajna. Storjenih je bilo mnogo tehtnih sklepov, ki njih točno izvršitev zahtevajo časovne potrebe.

Sad konference je predvsem skupno pastirsko pismo, ki govori o današnjih socialnih stiskah, o zablodi komunizma, o nesrečni in pogrešeni borbi zapeljanih komunistov, o pravičnih zahtevah delovnih slojev, o npravstveni obnovitvi celotne človeške družbe. Ako se to poslednje ne izvrši, je neizogibna časna in večna propast.

Škofje v svojih sklepih dalje zahtevajo, naj se v vseh škofijah po smernicah svetega očeta Pija XI. izvaja pravilnik Katoliške akcije.

V razpravi so bile tudi tožbe glede onih šolskih knjig, ki se v njih izpodkopujejo temelji katoliške vere in npravstvenosti, kakor je to točno dokazal v brošuri »Kuda to vodi« škof dr. Srebrnič. Škofje zahtevajo od šol. oblasti, da se take šolske knjige, ki žalijo verski čut katoličanov in kvarno vplivajo na dijaštvo, odstranijo.

Istotako so škofje pozvali merodajne in odgovorne činitelje kakor tudi katoliški tisk, naj preprečujejo javno nenravnost, ki se kosa v kopališčni dobi po obalah našega morja in naših rek. Čim bolj propada npravnost, tem bolj se pripravljajo ugodna tla za komunizem.

Poleg drugih ukrepov je jugosl. episkopat ponovno naglasil koristi evharističnega gibanja. Letos bo evharistično slavje v Dubrovniku za vso Dalmacijo, v Sremskih Karlovcih pa za djakovsko škofijo.

Na Baragovo nedeljo smo se zopet spomnili našega rojaka-škofa, ki je po svoji skromnosti in po zadovoljnosti z malim prav za sedanji čas zgled tako mnogim, ki se bore z revščino in pomanjkanjem; vsem pa, ki kaj imajo, je glasen klicar, naj ne pozabijo na bedo drugih in naj imajo v spominu geslo Baragovo,

* Knjižica stane 10 dinarjev.

povzeto iz sv. pisma: »Le eno je potrebno!« Baraga je v svojem življenju nase in na svoje časne zadeve mislil le toliko, kolikor je neobhodno potrebno. Njegov vzor ima sedanji dobi mnogo, prav mnogo povedati: iz zakopanosti v sedanjost, v zmoto, v telesnost — kvišku k Bogu!

V Ljubljani je na Baragovo nedeljo imel slavnostni govor v stolnici škof dr. Gregorij Rožman. Pri tej priliki so štirje bogoslovci med poslušalci pobirali darove za Baragovo semenišče. V ta namen so šle tudi druge narbirke tega dne v stolnici.

Pri nas in po vseh deželah so katoliški škofje v posebnih pastirskih pismih pojasnili vernikom, kaj je komunizem, s kakšnimi sredstvi hoče uničiti krščansko civilizacijo naše dobe, da bi ustvaril diktaturo proletariata, v resnici krutovlado posameznih mogočnikov, ki bi strahovali vse in vsakega. Angleški škofje poudarjajo, da je v Britaniji socialna reforma dosegla že precejšnje uspehe, da je pa še daleč od katoliških načel, ki bi njih uveljavljenje odstranilo stisko in pomanjkanje. Isti škofje odločno zavračajo očitek komunistov, ki trdijo, da katol. Cerkev podpira ustroj kapitalističnega izžemanja. Cerkev se je vsekdar borila proti krivičnosti v gospodarskem in socialnem življenju. — V nadaljnjem imenujejo škofje komunizem sredstvo, ki je hujske kot zlo, katero hoče odpraviti. Najbolj značilna je pa izjava angleških škofov: »Med katolištvom in komunizmom ni nobenega kompromisa (poravnave ali zvez). Katoličan ne more biti komunist, in komunist ne katoličan.

Ljubljanska škofija. — Premembe: Za prodekana moravške dekanije je imenovan Jakob Štrekelj, župnik v Blagovici. V Moravče pride kot župnik Jernej Hafner, doslej v Starem trgu pri Ložu; začasni upravitelj moravške župnije je Jožef Ferkulj, kaplan istotam; za žup. upravitelja župnije Adlešiči je imenovan Ivan Štrus, kaplan v Crnomlju; za ekspozita v Bevkah pri Vrhniki pa Anton Pipa, upravitelj v Adlešičih. — Premeščeni so tile kaplani: Al. Peček iz Drage v Kranj; Franc Pahulje iz Podzemlja v Crnomelj; Ivan Dolšina iz Smednika v Moravče; Lud. Čepon iz Srednje vasi v B. v Smednik. — Nameščen je bil Štefan Kralčič kot kaplan na Vrhniki; njegov prednik Fr. Froelich je imenovan za ž. upravitelja v Kamnu v Podjuni na Koroškem.

Na Vipavskem. V Vrhpolju pri Vipavi je umrl ondotni župnik Anton Papež, r. v Ambrusu l. 1882.

Lavantinska škofija. Premeščeni so bili gg. kaplani: Fr. Murko ml. od Sv. Trojice v Halozah v Majšperg; Jožef Petrovič iz Majšperga pa na njegovo mesto; Janez Rojh iz

Mute k Sv. Andražu v Slov. gor. z delokrogom pri Sv. Marku n. P. — V Mariboru bodo začeli to pomlad zidati novo, sodobno urejeno poslopje za bogoslovce.

V sosesčini. Za župnijskega upravitelja v št. Rupertu pri Velikovcu je imenovan Alojzij Skrinjar, župnik v p., v Borljah pa župnik Jožef Tabacky. — Umrl je Anton Šurm, župnik v Kamnu, vzoren duhovnik, vedre narave, blagega srca.

Šola odraslih je tisk. Vsak bralec je učenec, ki sprejema vase misli, nauke in navodila svojega dnevnika, tednika, mesečnika. Če pravijo: »Denar je sveta vladar«, trdimo še z večjo pravico: »Tisk je sveta vladar«. Kdo ne ve, kaj in koliko hudega je že povzročil slab tisk! Proti njemu moramo katoličani povsod postaviti trdnjave dobrega tiska. Da se tudi pri nas zavedamo te važne dolžnosti, sklepamo iz vselega dejstva, da se naše katoliško časopisje kljub borbi za denar vendarle čim dalje bolj uveljavlja in širi. Kako se je letos povzpел naš »Domoljub«, kako je postal naš dnevnik »Slovenec« (»Slov. dom«) vodilni list med našim ljudstvom — je znano. Prav posebno zadovoljstvo pa čutimo, ko slišimo, kako so se tu in tam zavzeli za naš družinski cerkveni list »Bogoljub«. V Cerkljah pri Kranju je napredovalo letos število »Bogoljubovih« naročnikov za 86 (vseh 210); v Horjulu letos več 39 (vseh 146); v Preski letos več 15 (vseh 56); v Mengšu letos več 13 (vseh 92); v Naklem letos več 37 (vseh 88); v Šmihelu pri N. m. več 73 (vseh 185); v št. Petru pri N. m. več 26 (vseh 84) itd.

Hvala Bogu in vsem, ki so se trudili pri nabiranju ter tako dokazali, da umevajo, kako važno apostolstvo naših dni je podpiranje in širjenje zanesljivo dobrega časopisja.

Plemenita oseba, ki je nad 40 let delovala za bratovščino sv. Rešnjega Telesa, je odšla po plačilo k Bogu. V gradu na Cušperku je 3. februarja umrla gđ. Ulrika Laschana, sestra Viljema Laschana, dvornega svetnika v pokoju, v starosti 79 let. Pokojna gđ. je bila izmed onih plemenitih dam, ki so pred vojno nesebično in požrtvovalno delale za bratovščino sv. Rešnjega Telesa. Izvrševale so umetne vezenine in vse drugo, kar je potrebovala bratovščina za obdarovanje ubožnih cerkv v ljubljanski škofiji. Iskrena častilka sv. R. Telesa tudi v zadnjih letih bratovščine ni pozabila. Za vsakoletno razstavo je lastnoročno pripravila nekaj predmetov, ki so se vedno odlikovali po fini izdelavi. Kakor v delu za čast božjo, se je odlikovala tudi v drugih čednostih tako, da je bila vsej okolici najlepši zgled. Silno srečna se je čutila, da je mogla bivati v gradu, kjer imajo v kapeli vedno sv. R. Telo. Kadar je le mogla, je častila božjega Zveličarja pred

tabernakljem, in ko več ni mogla, se je ozirala proti kapeli, kjer biva Zveličar v sv. zakramentu. Naj uživa neskončno plačilo pri Njem, čigar bivališča na zemlji je s tako vnemo krasila. Preblago pokojnico priporočamo v molitev vsem članom bratovščine sv. Rešnjega Telesa.

MARIJINE DRUŽINE

Zaščitnica Španije. Marija brezmadežna je zaščitnica katoliških Špancev, zato je postal 8. december priljubljen narodni praznik med njimi. V Salamanki so imeli pa na zadnji praznik Brezmadežne še poseben dogodek: Karmen, hči generala Franca, vrhovnega poveljnika »belih«, je bila sprejeta v Marijino družbo. Z velikim veseljem so v Francovi družini pričakovali to prelepo svečanost, enako so bili pozorni vsi mestni prebivalci. Spominski list (sprejemno sliko) so z izrednim okusom izdelale učenke keramične šole v Salamanki. — Bodi še omejeno, da je rožni venec vsakdanja molitev v družini generala Franca.

Marijino češčenje med vojaki bele armade v Španiji. List »Diario de Burgos« ima 9. dec. 1936 tole brzojavno novico, ki jo je prejel prelat v Burgosu od poveljujočega polkovnika pri oddelku severne frontne armade: »Čast mi je sporočiti, da so vojaki severne fronte prav lepo praznovali dan 8. decembra, ki je dan naše Zaščitnice. 2000 bojnikov je pristopilo k svetemu obhajilu. To dokazuje, da sta katoliška Cerkev in španska domovina, ki jo branimo z vsemi močmi, nerazdružljivi.«

Žiče. Leto 1936. je bilo za nas jubilejno. 6. decembra je namreč minilo 30 let od ustanovitve naše dekl. Marijine družbe. 30 letnico smo praznovali takole: G. voditelj d. svétnik Ant. Tomažič, ki je skoraj istočasno praznoval 10 letnico neumornega delovanja v žički vasi, nas je v tridnevni duhovni vajah pred praznikom Brezmadežne z jasno besedo prepričal, da je Marijina družba tudi za sedanjo dobo najboljša, najprimernejša in najpomembnejša organizacija. Zjutraj na praznik Brezmadežne je bila svečana sv. maša z ljudskim petjem in molitvami. Med sv. mašo so prejeli vse družbenice z gorečimi svečami v rokah sveto obhajilo. Popoldne je imel g. voditelj govor za vse članice, nato se je pa še posebej spomnil osem novih kandidat, ki so čakale na sprejem in dosegle srečo, da jih je Marija sprejela v svoje varstvo. Iz src vseh je privrela zahvalna molitev: »Moja duša povečuje Gospoda«. Zunanja proslava je bila nato v dvorani Kat. društvenega doma. Tu smo čule vso 30 letno zgodovino naše Marijine družbe, hkrati pa sprejele tudi bodrilne opomine in nagibe za trajno zvestobo Mariji. Nato so še

sledile zborne in druge deklamacije in končno igra: »Marijin otrok sem«. Vse je lepo uspelo.

Družba šteje sedaj 68 članic. Jubilejno leto in družbena proslava naj bosta v bodrilo vsem drugim, da bi se tudi združile v eno vzorno četo pod Marijino zastavo. Me pa hočemo v brigi za vzorno marijansko življenje biti hvaležne skrbnemu g. voditelju.

Družbenka.

Sv. Lenart pri Vel. Nedelji. Kako lepo je, če prebivajo sestre skupaj! To smo čutile prav posebno na praznik Brezmadežne, ko smo slovesno sprejele v svoje vrste 11 novih sestic, ki so z neustrašeno navdušenostjo stopile pod okrilje naše najboljše nebeške Matere. »Marija, skoz življenje Ti vozit srečno znaš!« Ti jih torej sprejmi in jim vodi čolnič življenja skozi viharje in duhovne boje neizkušenih mladostnih dni, da bodo pod Tvojim varstvom mogle srečno prijadrtati k Tebi v nebeški pristan. — Za pouk in razvedrilo smo vprizorile 17. januarja zelo lepo duhovno igro »Izvoljena devica« v splošno zadovoljnost številnih udeležencev. Čisti dobiček smo obrnile za Marijino zastavo. V ta namen imamo že dalj časa vpeljana prostovoljno dinarsko zbirko; zato upamo, da se bodo kmalu uresničile naše srčne želje, da se bo naša družba pod zastavo nebeške Matere, ki je naš vzor in smo ji zagotovile trajno zvestobo, čimdalje lepše razvijala. Iz dna srca bomo potem lahko prepevale: »Marijino zastavo bom sledila, od nje ne loči me nobena sila!« R.

RAZNO

Kako je letos s praznikom Marijinega oznanjenja? Skoraj vsi letošnji koledarji so prenesli praznovanje Marijinega oznanjenja na ponedeljek po beli nedelji, t. j. na dan 5. aprila. Edino »Družinska pratika« se ni dala zbegati, četudi pride 25. marec na veliki četrtek.

Zunanje praznovanje ostane tudi letos 25. marca. Obredne molitve in sveta maša so seveda ta dan od velikega četrтка, dočim se bodo liturgične in mašne molitve o Marijinem oznanjenju opravile 5. aprila, a brez zunanjšega praznovanja.

Samo takrat, kadar pride praznik Marijinega oznanjenja na veliki petek ali na veliko soboto, se prenese tudi praznovanje na prvi nezabranjeni dan.

Sicer praznik Marijinega oznanjenja ni več strogo zapovedan, pa ga pri nas po večini še praznujemo, kar bomo letos storili na veliki četrtek, ko bodo gg. župniki edino mašo, ki se ta dan opravi v vsaki župnijski cerkvi, darovali — kakor vsako nedeljo in zapovedan praznik — za vernike svojih župnij.

NAŠE SLIKE

V a l, M e t z i n g e r: **Smrt sv. Jožefa.** (V Šmarju pri Grosupljem.) Sv. Jožef umira, Jezus in Marija pa sočutno stojita ob smrtni postelji, da se poslovita od njega, ki je vodil gospodarstvo v nazareški hišici.

Na ovitku. Jezus na vrtu Getzemani je zatopljen v molitev videl v duhu vse svoje trpljenje in strašno smrt na križu. Pri tem »so ga obšle smrtno težave, in je še bolj goreče molil; in njegov pot je postal kakor kaplje krvi, ki so tekle na zemljo«. (Lk 22, 44.) Slikar je ta prizor upodobil.

Marija žalosti. Ta sličica je posnetek večje slike, ki jo je škof Slomšek imel ob svoji postelji. Bila mu je najljubša in nikdar ni zapustil stanovanja, da bi se ne bil ozrl zaupljivo vanjo.

DUHOVNE VAJE

Duhovne vaje v »Domu Device močnice« se bodo vršile: Za žene od 13. do 17. marca; za dekleta od 10. do 14. aprila. Pričetek prvi dan ob 6 zvečer, sklep zadnji dan zjutraj. Oskrbnina znaša 100 Din. Prijavite se na: Predstojništvo Lichtenthurnovega zavoda, Ljubljana, Ambrožev trg 8.

Duhovne vaje za dekleta bodo v Mali Loki od 6. do 10. marca, za žene pa od 18. do 22. marca. Cerkev nas vabi, da se za Kristusovo vstajenje tako pripravimo, da naše duše vstanejo iz greha v življenje milosti. Dobre duhovne vaje vam bodo k temu pomagale. Priglasite se takoj na naslov: Dom Brezmadežne, Mala Loka pri Ihanu, p. Domžale.

Dom duhovnih vaj pri Sv. Jožefu v Celju. Tridnevni tečaj duhovnih vaj za dekleta bo od sobote 13. do 17. marca. Začetek ob 6 zvečer prvega imenovanega dne.

DOBRE KNJIGE

Uršulinski samostan v Ljubljani ima v zalogi in priporoča sledeče knjige:

M. Elizabeta, O. S. Urs.: »Slava sveti hostiji«, vezana 22 Din, broširana 15 Din.

M. Elizabeta, O. S. Urs.: »Iz moje celice«, vezana 10 Din, broširana 6 Din.

M. Elizabeta, O. S. Urs.: »Cvetje na potu življenja«, broširana 10 Din.

M. Elizabeta, O. S. Urs.: Srčni rubini svete Male Terezije Deteta Jezusa«. 256 strani. Ker so po tej knjigi zelo povpraševali, je izšla v drugem natisu s tremi umetniškimi slikami. Stane vezana 30 Din, kartonirana 20 Din.

Nov izviren slovenski »Križev pot«. Sestavil Jan. Ev. Kalan. — Če rabimo vedno eno tiskano besedilo za pobožnost križevega pota, nam postane to enolično, ne napravlja na nas več močnega vtisa, ne sega dosti globoko v dušo. Sprememba stori dobro. Dobili smo novo besedilo od dobro znanega nam pisatelja. Ta »Križev pot« je popolnoma izviren in je res lep. Ne vsebuje nikakega pretiravanja, nobenega premehkobnega ču-

stvovanja, in vendar je poln globokega občutja trpljenja Gospodovega. Pri vsaki postaji zajame tiste misli in vzbuja one občutke, ki so najbolj primerni in so tudi praktični. — Kot dodatek je natisnjen slavospev Stvarniku »Benedicite«, sličen kakor spev Treh mladeničev, ki je piscu privrel iz duše, opazujočemu neizmerno velikost in močnost vesoljnega stvarstva božjega. — Dodan je tudi križev pot Srca Jezusovega, pa katerem so že mnogi povpraševali. — Knjižica se dobi v Misijski tiskarni, Groblje. Cena 2 Din in poštnina.

Liturgične podobice. V založbi »Božjih vrelcev« (liturgično glasilo — priloga lista »Kraljestvo božje«) je izšla zbirka slovenskih liturgičnih podobice — 27 vrst. Izvirne ilustracije so delo mlade umetnice gđc. Sonje Vončinove, ki si je ob proučevanju starokrščanske umetnosti in liturgičnega besedila v misalu in brevirju ustvarila svojski liturgični slog. Njene risbe vzbujajo zanimanje tudi v inozemstvu.

Prva zbirka upošteva vse cerkveno leto, zato so posamezne podobice kaj primerne za darilo (v šoli in drugod) ob večjih praznikih, pa tudi kot znak v molitvenih knjižicah, v brevirjih i. dr., zlasti ker je za tisk uporabljen tenak, gladek papir.

V isti založbi so izšle tudi razglednice (14 vrst) in 8 vrst liturgičnih posetnic. Podobice i. dr. se dobivajo po vseh trgovinah.

Na novo delo. Higijenski zavod kraljevine Jugoslavije v Ljubljani je oskrbel knjižico »Na novo delo«, ki hoče poživiti zanimanje za protialkoholno gibanje. Na uvodnem mestu je topla beseda g. J. Kalana z jasno in toplo oznako treznosti in abstinence. Naš vodja protialkoholne borbe razpršuje razne zmotne misli, ki so se še ohranile, ker ljudje niso poučeni ali pa ker nekateri zlobno potrvarjajo resnico. — Delo za treznost je najvažnejše in najodličnejše kulturno delo, saj človeka mravnostno izboljša, saj ustvarja plemenite značaje in izpopolnjuje dušo.

V knjižici so dalje natisnjena poročila zastopnikov oblasti, družb in organizacij, ki so se lani, 21. VI., udeležili treznostn. zborovanja v Ljubljani.

PROŠNJE IN ZAHVALE

M. Br. se zahv. sv. Antonu, Materi b. in presvetemu Srcu J. za spreobrnjenje neke osebe; priporoča se obenem za mir v hiši in pomoč v hudi tiski. — Priporočam se Mariji brezmadežni, sveti Tereziji D. J., sv. Janezu Bosku, bož. služabniku Slomškemu za ozdravljenje roke. Fr. Pevec. — Č. P. se prisrčno zahv. sv. Srcu Jezusovemu, Brezmadežni čud. svetinje, sv. Jožefu in služ. božjemu Slomškemu za pomoč v zasebni zadevi in še dalje prosi pomoči. — O. B. V. se prip. presv. Srcu J., Mariji Pom., sv. Tereziji D. J., sv. Jožefu in škofu Slomškemu za mir vesti, za napredek v duh. življenju; prosi tudi redovne osebe za spomin v molitvi.

Opomba glede odpustkov. Odpustke rimskih postajnih cerkvá morejo dobiti: 1. tretjeredniki v redovni cerkvi; 2. čl. br. sv. R. T. v br. e.; 3. čl. br. sv. S. J. v br. e.; mesto obiska br. e. jim more spovednik naložiti kako drugo dobro delo; 4. čl. br. pred. S. Mar. v br. e.; 5. čl. r. v. br. v vsaki cerkvi, če molijo pri petih oltarjih; 6. čl. jih ni pet, naj tiste, kolikor jih je, obiščejo tolikrat, kakor da jih je pet; 7. čl. Marij. družbe v jezuitski cerkvi; kjer te ni, v katerikoli cerkvi, če odmolijo 7-krat Oče naš in 7-krat Zdrava Marija p. n. sv. o.; 8. čl. oni, ki nosijo višnjevi škapulir; 9. čl. br. za duše v v. br. ali žup. cerkvi.

Da se odpustki dobe, se poleg navedenih pogojev zahteva le še prejem sv. z. in molitev p. n. sv. o. Kdor vse to izpolni, ima iste odpustke, kakor če bi obiskal prave postajne cerkve v Rimu.

(Odgovori in dr. — prihodnjič. — Ur.)

VSEBINA: Pesem: Marija v božji naravi. 3. Na begu. (SS.) Članki: Skrivnost trpljenja. (Jos. Šimenc.) — Euharistično slavlje v Manili. (A. Č.) — Naši odgovori. 3. Vera peša. (J. Langerholz.) — Razgled s Triglava. (Dr. A. Zdešar C. M.) — Dve besedi našemu pobožnemu ženstvu. (J. Kalan.) — Apostolstvo bolnikov. (A. M.) Pesem: Naše življenje — samo kratka noč. (M. Elizabeta.) Listek: Soncu naproti. (Aehermann-Pucelj.) — Iz življenja cerkve: Po svetu, po domovini, po Mar. družbah. — Razno. — Duhov. vaje. — Dobre knjige. — Odpustki. — Koledar z molitvenimi nameni. — 10 slik v bakrotisku.

Cena »Bogoljubu«: na umetniškem papirju 30 Din, na navadnem 20 Din; v Avstriji 3 Š., v Italiji 8 Lir, v Čehoslovaški 15 Kč, v Franciji 12 Fr., v Ameriki 050 Dol. letno. — Izhaja mesečno.

Spisi, dopisi, slike se pošiljajo uredništvu »Bogoljubu« (Ljubljana) do 5. vsakega meseca. — Vse drugo se naslovi: Uprava »Bogoljubu« v Ljubljani.

Koledar apostolstva molitve za marec 1937.

Glavni mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu
Zavoljo Kristusa preganjan.

Misijski mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu:
Spreobrnjenje Indijancev v Ameriki.

Mesečni zavetnik: **Gabrijel nadangel (24).**

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. Rešnjega Telesa	
			Ljubljanska škofija	Lavantinska škofija
1	Poned.	Albin, škof	Smarjeta	Buča
2	Torek	Simplicii, papež	Škaručna	Polje pri Podčetrtku
3	Sreda	Kunigunda, ces.	St. Jošt nad Vrhniko	Zagorje
4	Četrtek	Kazimir, spozn.	Krško	Prevorje
5	Petek	Friderik, spozn.	Toplice	Hoče
6	Sobota	Perpetua in Fel. m.	Senčur pri Kranju	—
7	Nedelja	4. post. Tomaž A.	Bučka	Cirkovec
8	Poned.	Janez od Boga, sv.	Kandija, usm. bratje	—
9	Torek	Franciška Rim., vd.	Javorje nad Loko	Črna gora
10	Sreda	40 mučencev	Selca nad Loko	—
11	Četrtek	Sofronij, škof	Osilnica	St. Janž na Dr. polju
12	Petek	Gregor Vel., c. uč.	Sv. Gregor	—
13	Sobota	Rozina, vdova	Sv. Križ nad Jes.	St. Lovrene na Dr. p.
14	Nedelja	5. post. Tiha	Ljubljana, Jožefišče	St. Lovrenc na Dr. p.
15	Poned.	Klemen Hofb., sp.	Radeče, Mar. dvor	Slivnica
16	Torek	Hilarij, škof	Radeče	—
17	Sreda	Jedert, devica	Vel. Poljane	Fram
18	Četrtek	Ciril Jeruz., c. uč.	Stari trg ob Kolpi	—
19	Petek	Sv. Jožef. Zal. M. B.	Ljubljana, jezuiti	Prevalje
20	Sobota	Feliks in tov., muč.	Suhor	—
21	Nedelja	Cvetna. Benedikt	Stranje	Braslovce
22	Poned.	Katarina Genov., vd.	Stična	—
23	Torek	Viktorijan, muč.	Krnesice	Vransko
24	Sreda	Gabrijel, nadangel	Tržič	—
25	Četrtek	Vel. čet., Mar. Ozn.	Ljublj., frančiškani	Sv. Pavel pri Preb.
26	Petek	† Vel. petek	Vel. Dolina	—
27	Sobota	† Vel. sobota	St. Rupert	Sv. Martin ob Paki
28	Nedelja	Velika noč	Leskovec	Sv. Martin ob Paki
29	Poned.	Velikon. poned.	Izlake	Sv. Jurij pod Tab.
30	Torek	Janez Klim., spozn.	Hinja	—
31	Sreda	Gvidon, opat	Veselovo	S. Andraž nad Polz.

Odpustki za marec 1937.

3. Sreda, prva v m. P. o. vsem, ki opravijo kake nabožne vaje n. č. sv. Jožefu, prejmejo sv. obh. in molijo p. n. sv. o.

4. Četrtek, prvi v m. P. o. čl. br. sv. R. T. v br. c.; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v žup. c.

5. Petek, prvi v m. Sv. Janez Jožef. P. o.: 1. vsem, ki nekoliko premisslujejo dobrotljivost sv. S. J. in prejmejo spravno sv. obh.; 2. čl. br. sv. S. J.; 3. čl. br. sv. R. T. kakor večeraj; 4. istim kakor 9. dan.

6. Sobota, prva v m. Sv. Koleta. P. o.: 1. vsem, ki opravijo kake nabožne vaje na č. Brezmadežni, da zadostujejo za njej storjena razžaljenja in molijo p. n. sv. o.; 2. istim kakor 9. dan.

7. Nedelja, prva v m. Čl. r. v. br. trije p. o.: 1. če v br. c. molijo p. n. sv. o.; 2. če so pri mesečnih procesijih; 3. če v br. c. nekaj časa molijo pred izp. sv. R. T. — P. o.: 1. onim, ki nosijo višnjevi škapulir; 2. čl. br. sv. R. T.

9. Torek, Sv. Katarina Bol. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Franciška; tretjerednikom tudi v žup. c., kjer ni redovne.

12. Petek, Sv. Gregorij. P. o. čl. br. sv. S. J. v br. cerkvi.

14. Tiha nedelja. P. o. čl. br. Zal. M. b. s črnim škapulirjem.

19. Petek, Sv. Jožef, Marija sedem žalosti. P. o.: 1. čl. br. sv. R. T. kakor 4. dan; 2. čl. br. sv. S. J. v br. c.; če te ne morejo obiskati, jim more spovednik naložiti kako drugo dobro delo; 3. čl. »Dejanja sv. Detinstav«, če molijo za njega razširjenje; 4. čl. škapulirske br. karm. M. b. v br. ali žup. c.; 5. onim, ki nosijo višnjevi škapulir; 6. čl. br. preč. S. Mar.; 7. čl.

družbe kršč. družin; 8. čl. br. sv. Družine; 9. čl. br. za duše v v.; 10. istim kakor 9. dan. — V. o. — Dalje p. o.: 1. onim, ki nosijo višnjevi škapulir; 2. čl. br. za duše v v.; 3. čl. br. Zal. M. b. s črnim škapulirjem; 4. čl. br. sv. Družine; 5. čl. r. v. br. v br. c. — V. o.

21. Cvetna nedelja. V. o. danes in vsak dan velikega tedna.

22. Ponedeljek, Sv. Benvenut. P. o. kakor 9. dan.

25. Veliki četrtek. P. o.: 1. vsem, ki morejo dobiti odpustke rimskih postajnih cerkv; glej opombo med »Razno«; 2. tistim, ki danes eno uro molijo ali premisslujejo v spomin, da je ta dan Jezus postavil najev. Zakrament; 3. onim, ki nosijo višnjevi škapulir; 4. čl. br. sv. Družine. Kakor za vse odpustke, velja tudi za odpustke velik. tedna, da se morejo sv. z. prejeti v vsej osmini. Ker je ta dan tudi praznovanje Marij. oznanjenja, se morejo dobiti tudi odpustki, našteti v št. 3. »Bogoljubu« 1936, str. 72, 25. marca.

26. Veliki petek. Kdor danes pop. od 3 naprej ali jutri do 11 dop. Zal. M. b. vsaj pol ure dela družinsko z molitvijo ali premissljevanjem, dobi p. o. tisti dan, ko opravi velikoonočno spoved in prejme sv. obh. P. o.: 1. tistim, ki nosijo višnjevi škapulir; 2. tistim, ki danes ali jutri obiščejo božji grob in molijo p. n. sv. o.

28. Nedelja, zadnja v m. Velika noč. Sv. Janez Kap. P. o.: 1. vsem, ki morejo dobiti odpustke rimskih postajnih cerkv; glej opombo pod »Razno«; 2. čl. r. v. br. v katerikoli cerkvi; 3. čl. škapulirske br. karmelske M. b. v br. ali žup. c.; 4. čl. br. N. Lj. G. v br. c.; 5. onim, ki nosijo višnjevi škapulir; 6. čl. družbe kršč. družin; 7. čl. br. sv. Družine; 8. tistim, ki vsaj trikrat na teden skupno odmolijo sv. r. v.; 9. istim kakor 9. dan. — V. o.

Slovenski dom

je naš ceneni popoldnevnik. Izhaja vsak delavnik ob 12 in stane mesečno samo 12 dinarjev. Z ilustracijo Din 14.—.

Popolnoma varno naložite svoj denar pri

Vzajemni posojilnici

r. z. z. o. z. v Ljubljani

Nove vedno razpoložljive vloge obrestuje počeni s 1. januarjem 1937 po

4%

Vloge proti trimesečni odpovedi po $4\frac{1}{2}\%$,
vloge proti šestmesečni odpovedi po 5% .

HERSAN čaj

Vam pomaga, da zadobite zopet ZDRAVJE s pomočjo zdravilnih lastnosti bilja.

Ne bodite sami sebi sovražnik!

Bolezni pri MENI in BOLEČINE ob MESEČNEM PERILU (menstruaciji) ublaži Hersan čaj.

Ali Vas ovira DEBELOST?

Bi bili radi VITKI? Tedaj uporabljajte Hersan čaj.

Zakaj trpite bolečine REVMAZMA in PROTINA, ako to ni potrebno. Hersan čaj je sredstvo, ki Vam more olajšati muke.

Hersan čaj pomaga pri ARTERIOSKLEROZI in HEMOROIDIH (zlati žilij).

Ali res še ne veste, da je Hersan čaj dobro sredstvo pri OBOLJENJU ŽELODCA, JETER in LEDVIC.

Hersan čaj se dobiva SAMO v IZVIRNIH ZAVOJH v vseh lekarnah.

ZAHTEVAJTE brezplačno BROŠURO in VZOREC od:

«RADIOSAN», ZAGREB, Dukljaninova ulica 1

Ko. št. 1131/33

Ljubljana
Komenskega ul. 4
Telefon št. 3623

Dr. Franc Dergane
inf.-primarij kirurg. odd. 7 p.
Ordinira: 11.—1.

LJUDSKA POSOJILNICA v Ljubljani

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

Miklošičeva cesta št. 6
(v lastni palači)

obrestuje hranilne vloge po
najugodnejši obrestni meri.

Nove vloge

vsak čas razpoložljive, obrestuje po 3%

Agitirajte za Bogoljuba!

Podaljšaj si življenje!

življenje moremo podaljšati, bolezni preprečiti, bolečine ozdraviti, slabosti ojačiti, nestalne moremo učvrstiti, in nesrečne napraviti srečne!

Kaj je vzrok vsake bolezni?

Oslabljenje živcev, potrnost, izguba dobrih prijateljev ali svojih bližnjih, razočaranje, strah pred boleznijo, slab način življenja in mnogo drugih razlogov.

Zadovoljstvo

Je najboljši zdravnik! So poti, ki Te morejo dovesti do dobrega razpoloženja, oživitvi Tvoj značaj, napolniti Te z novim upanjem; ta pot je pa opisana v razpravi, ki jo že more vsakdo, ki jo zahteva, dobiti takoj in

povsem brezplačno!

V tej mali priročni knjižici je raztolmačeno, kako morete v kratkem času in brez ovire med delom ojačiti živce in mišice, odpraviti slabo razpoloženje, trudnost, raztresenost, oslavljenje spomina, nerazpoloženje za delo in nebroj drugih boleznih pojavov. Zahtevajte to razpravo, ki Vam bo nudila mnogo prijetnih ur.

Poštno zbirališče:

ERNST PASTERNAK, Berlin SO,
Michaelkirchplatz 13. Abt. 89.

Udobnost in eleganca

49.-

Za občutljive noge udobne baržunaste čevlje z nizko peto.

59.-

Za družbo nosite baržunaste čevlječke z visoko peto, okrašene z lakom.

59.-

V pisarno, urad in trgovino nosite baržunaste čevlječke s srednjo peto.

59.-

Praktični in udobni baržunasti čevlječki kombinirani z lakom.

Baržun

